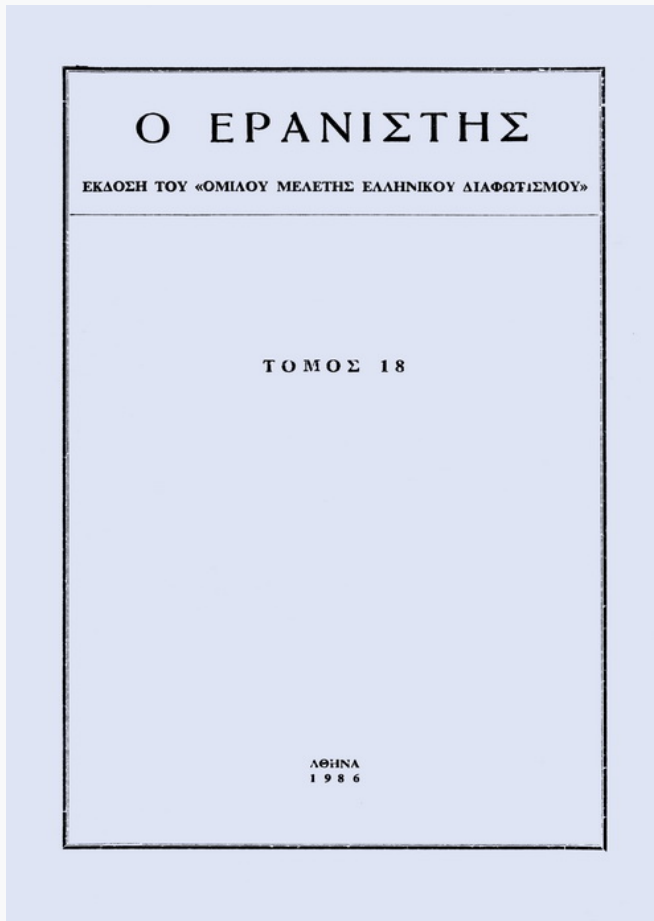

The Gleaner

Vol 18 (1986)

Το Ναύπλιο στα χρόνια 1828-1833. Σκιαγράφηση της κοινωνικής, πολιτισμικής και πνευματικής ζωής

Αλέκα Μπουτζουβή-Μπανιά

doi: [10.12681/er.289](https://doi.org/10.12681/er.289)

To cite this article:

Μπουτζουβή-Μπανιά Α. (1986). Το Ναύπλιο στα χρόνια 1828-1833. Σκιαγράφηση της κοινωνικής, πολιτισμικής και πνευματικής ζωής. *The Gleaner*, 18, 105-136. <https://doi.org/10.12681/er.289>

ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ 1828-1833

Σκιαγράφηση τῆς κοινωνικῆς, πολιτισμικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς

Στις 18 Ἰανουαρίου 1823, τὸ Ναύπλιο ἀνακηρύχθηκε Διοικητικὸ κέντρο, καὶ αὐτὸ ὀφειλόταν στὸ γεγονός ὅτι, ἐνῶ ὁ πόλεμος συνεχιζόταν, ἡ συνθηκολόγηση τῶν Τούρκων, ποὺ κατέληξε στὴν ἀποχώρησή τους, τὸ εἶχε μετατρέψει σὲ ἀσφαλὲς καταφύγιο¹. Στοιχεῖα προσδιοριστικὰ τῆς οἰκιστικῆς του φυσιογνωμίας μᾶς προσφέρουν οἱ ξένοι ταξιδιωτὲς ποὺ τὸ ἐπισκέφθηκαν καὶ οἱ ἀπομνημονευματογράφοι τῆς ἐποχῆς. Οἱ περιγραφὲς ποὺ ἀκολουθοῦν περιορίζονται στὸ Ναύπλιο, χωρὶς ἀναφορὰ ἢ σύγκριση μὲ τὶς ὑπόλοιπες ἑλληνικὲς πόλεις, οἱ ὁποῖες βρισκόνταν στὴν ἴδια ἢ σὲ χειρότερη κατάσταση, καὶ τὸ παρουσιάζουν σὰν μιὰ πόλη μὲ μέτρια κτίσματα, σοκάκια, χαλάσματα καὶ ρυπαρότητα. Τὸ 1823, ὁ συνοδοιπὸρος τοῦ λόρδου Byron, M. Schilizzi, περιγράφει τὸ Ναύπλιο² σὰν «μιὰ καταστραμμένη πόλη. Ὅλα τὰ σπίτια εἶναι καμένα ἢ ἐρειπωμένα. Ἀδύνατον νὰ βρεῖς ἔστω καὶ ἓνα κατάλληλο γιὰ κατοικία. Τὰ δύο καλύτερα σπίτια τῆς πόλης, τοῦ Πετρόμπεη³ καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, δὲν ἔχουν οὔτε πόρτα οὔτε παράθυρο. Καταλαβαίνετε τώρα τί εἶναι τὰ ἄλλα». Ἐνα χρόνο ἀργότερα, τὸ 1824, ὁ ἄγγλος γιαντρός William Black συναντᾷ «παντοῦ τὰ σημάδια τοῦ πολυαἵμακτου πολέμου, ρυπαροὶ δρόμοι, συχνὰ ἀποκλεισμένοι ἀπὸ ἐρείπια γκρεμισμένων σπιτιῶν καὶ ἀπορρίματα»⁴. Τὸ 1827 ὁ Ν. Δρα-

1. Μιχ. Λαμπρινίδης, *Ἡ Ναυπλία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς*, Ἀθήνα 1898, σ. 446· Γ. Δ. Δημακόπουλος, *Ἡ Διοικητικὴ ὀργάνωσις κατὰ τὴν ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν 1821-1827. Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς διοικήσεως*, Ἀθήνα 1966, σ. 247-249.

2. Har. Nicolson, *Byron. The last journey. April 1823-April 1824*, Λονδίνο 1924, σ. 160-161· πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *Πῶς εἶδαν οἱ ξένοι τὴν Ἑλλάδα τοῦ '21*, τ. Γ': 1823-1824, Ἀθήνα 1981, σ. 88.

3. Ὁ Κόδριγκτον ποὺ ἐπισκέφθηκε αὐτὸ τὸ σπίτι στὰ 1827, γράφει: «ἡ ξύλινη κλίμαξ δι' ἧς ἀνέβην μόλις ὑπεβάσταζε τὸ βᾶρος μου, ἀλλ' οὔτε τὸ ἔδαφος ἦτο στερεώτερον. Ὁ θάλαμος ἔστειρεῖτο στέγης καὶ χελιδόνες ἐπέπτοντο μεταξὺ τῶν δοκῶν»· βλ. Νικ. Δραγούμης, *Ἱστορικαὶ Ἀναμνήσεις*, τ. Α', Ἀθήνα, Ἑρμῆς, 1973, σ. 95.

4. Wil. Black, *Narrative of cruises in the Mediterranean in H.M.S. «Euryalus» and «Chanticleer» during the Greek War of Independence (1822-1826)*, Ἐδιμβούργο 1900, σ. 141· πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Γ', σ. 380.

γούμης επισημαίνει ότι το Ναύπλιο «πόλις ὄλως τουρκική τὰς μὲν ὁδοὺς εἶχε στενάς, ἀνωμάλους καὶ βορβορώδεις, τὰς δὲ οἰκίας ξυλοκτίστους, πολυθύρους, σεσαθρωμένας καὶ παντὶ ἀρρῦθμους»⁵. Τὸ 1833 τέλος, ὅταν φθάνει ὁ Ὅθωνας καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία, παρὰ τὰ μέτρα πού ἐφάρμοσε ὁ Καποδίστριας, ἡ κατάσταση τοῦ Ναυπλίου δὲν ἔχει ἀλλάξει οὐσιαστικά, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν περιγραφή πού δίνει ὁ Maurer: «λιθόστρωμα ἢ πόλις δὲν εἶχε. Δρομάκια στενά, ἀπ' ὅπου ἀμάξι δὲν χωροῦσε νὰ περάσει. Ἡ κεντρικὴ πλατεία, ἢ πλατεία τῶν Πλατατιῶν, γεμάτη πέτρες καὶ χώματα ἀπὸ τὰ γκρεμισμένα σπίτια»... «Ἡ τάφος γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη εἶχε μεταβληθεῖ σ' ἓνα ἔλος μὲ ἀπαίσιες ἀναθυμιάσεις, κι ὡστόσο κατοικοῦσαν ἐκεῖ μέσα ἄνθρωποι μαζί μὲ γουρούνια»⁶. Διαφορετικὴ εἶναι ἡ περιγραφή τοῦ Ἄγγλου κληρικοῦ Waddington, πού ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλλάδα τὸ 1823-24⁷. Αὐτὸς ἀποφεύγοντας τὶς ἐπιμέρους περιγραφές, ἐπισημαίνει τὰ πλεονεκτήματα ἐκεῖνα πού θὰ ἐπέτρεπαν τὴν οἰκιστικὴ βελτίωση τῆς πόλεως. Κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ Ναύπλιο ἦταν α) ἡ πιὸ καλοχτισμένη πόλη τῆς Ἑλλάδας, δεδομένου ὅτι κατοικήθηκε ἀποκλειστικά ἀπὸ Τούρκους καὶ β) εἶχε ὑποστῆ τὶς λιγότερες καταστροφές ἀπὸ τὸν πόλεμο, διατηρώντας τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς σὲ καλὴν κατάσταση. Βέβαια τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ εἶναι σχετικὰ καὶ σὲ σχέση μὲ τὴν κατάσταση τῶν ὑπόλοιπων ἑλληνικῶν πόλεων, πρὸς τὶς ὁποῖες συγκρινόμενο τὸ Ναύπλιο, εἶχε τὶς προϋποθέσεις νὰ ἀναπτυχθεῖ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού οἱ παραπάνω προϋποθέσεις δὲν ἀξιοποιοῦνται εἶναι καὶ ὁ μαζικὸς ἐποικισμὸς τοῦ 1823, ὅταν τὸ χῶρο του

5. Νικ. Δραγούμης, *δ.π.*, σ. 95.

6. G. L. Maurer, *Das griechische Volk* (Χαϊδελβέργη 1835), μετάφρ. Ὁλγας Ρομπάκη, τ. Β', Ἀθήνα 1976, σ. 411. Γεγονὸς εἶναι ὅτι εἶχαν γίνεи προσπάθειες βελτίωσης τῶν συνθηκῶν διαμονῆς, ὅπως δείχνουν οἱ ἀκόλουθες περιγραφές: κατὰ τὸν Ἐϋδεκ, στὴν ἀναφορὰ του τῆς 3ης Ἰουλίου πρὸς τὸν Καποδίστρια (βλ. Μιχ. Λαμπρυνίδης, *δ.π.*, σ. 517-523) «ἡ αὔξησις τῆς καθαριότητος, ἢ πλάτυνσις τῶν δρόμων, κρημνιζομένων τῶν παραπετασμάτων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔφραζον, καὶ ἢ κατεδάφισις πολλῶν καλυβῶν, τῶν ὁποίων ἡ ρυπαρότης ἐμόλυνε τὸν ἀέρα»... «ταῦτα πάντα, λέγω, ἀποκατέστησαν ὑγιεινότεραν τὴν διατριβὴν τοῦ Ναυπλίου»· ἓνα χρόνο ἀργότερα ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ ἄρθρου «Παρατηρήσεις εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου», π. *Ἡώς*, τ. Α', ἀρ. 2, 15 Φεβρ. 1830, σ. 5-8, γράφει: «αἱ ἀγυαὶ ἄρχισαν νὰ πλατύνωνται καὶ νὰ ρυθμίζονται εἰς εὐθυγραμμίαν, τὰ δὲ ἐξωπετάσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν στενότητα τῶν ἀγυιῶν ἐμποδίζον τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου νὰ σηκώσουν τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐκεῖνας ἀναθυμιάσεις, καὶ τὴν ἀνυπόφορον καὶ βλαβερὰν εἰς τὴν υἰεῖαν τῶν ἀνθρώπων ὑγρασίαν ἄρχισαν νὰ ἀποκόπτωνται ἀπὸ παντοῦ». Ἀλλὰ ἡ προχειρότητα καὶ ἡ ταχύτητα τῶν ἀνακατασκευῶν σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς συνθηκῆς πολιτικῆς ρευστότητας καὶ ἀναστατώσεων, πού χαρακτηρίζουν αὐτὴ τὴν περίοδο, εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴν κατάσταση πού περιγράφεται ἀπὸ τὸν Maurer.

7. G. Waddington, *Visit to Greece in 1823 and 1824*, Λονδίνο 1825, σ. 131· Μιχ. Λαμπρυνίδης, *δ.π.*, σ. 464.

καταλαμβάνουν ἐπήλυδες Μωραΐτες Στερεοελλαδίτες, Μακεδόνες, Ἡπειρώτες, Νησιώτες (Χιώτες, Κύπριοι, Κρήτες), Σμυρνιοὶ καὶ πολλοὶ ξένοι⁸. Ἀπὸ αὐτοὺς τὰ «πρωτεύοντα»⁹ πρόσωπα τοῦ ἀγώνα, πολιτικοί, στρατιωτικοί, πρόκριτοι, ἐγκαταστάθηκαν στὶς πλέον πολυτελεῖς, καλοδιατηρημένες καὶ ἐπισκευασμένες κατοικίες τοῦ Ναυπλίου¹⁰. Οἱ ὑπόλοιποι, ἔμποροι, τεχνίτες, ὑπάλληλοι, ἐργάτες, στρατιῶτες καὶ «κηφῆνες»¹¹ ἐγκαταστάθηκαν: στὰ μικρότερα σπίτια πληρώνοντας ἐνοίκιο, σὲ πρόχειρα φτιαγμένες καλύβες ἀπὸ ξύλο καὶ λάσπη, σὲ σκηνές καὶ σὲ κτίσματα ποῦ ἐπιδιορθώθηκαν ἢ κατασκευάστηκαν εἰδικὰ γιὰ τοὺς στρατιῶτες. Τὸ εἶδος τῆς στέγης ποῦ ἐπέλεξαν, συνδεόταν μὲ τὴν οἰκονομικὴ τους κατάσταση. Ἐὰν λάβουμε ὑπόψη μας τὴν αὐξηση τῶν ἐνοικίων ποῦ προκάλεσε ἡ ζήτηση, μπορούμε νὰ φανταστοῦμε τὸν ἀριθμὸ τῶν παραπηγμάτων ποῦ κατάκλυσαν τὸν ἐλεύθερο χῶρο του, ἰδιαίτερα κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσφύγων ποῦ κατέφυγαν στὸ Ναῦπλιο στὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα, διαμορφώνοντας τὴν πληθυσμικὴ του φυσιογνωμία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορισθεῖ. Μποροῦμε ὅμως νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ γραμμικὴ ἀπεικόνιση τῆς πληθυσμικῆς του ἐξέλιξης δὲν ἀκολουθεῖ αὐτὴν τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ

8. Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 447-448, καὶ Ἄπ. Βακαλόπουλος, *Πρόσφυγες καὶ προσφυγικὸν ζήτημα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821*, Θεσσαλονίκη 1939, σ. 109-110, 112-113, 135-136, 140 καὶ 144.

9. Ὁ Μ. Michaud ποῦ ἐπισκέφθηκε τὸ Ναῦπλιο τὸ 1830, ἀναφερόμενος στοὺς «πρωτεύοντες» γράφει: «La nouvelle capitale de la Morée renferme aussi dans ses murs beaucoup de primats, de dévotés, de logiotati, nobles créés par les pachas, plusieurs familles des princes nées à l'ombre du croissant» *Correspondance d' Orient, 1830-1831*, τ. Α', Παρίσι 1833, σ. 79.

10. Μιὰ τέτοια κατοικία περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ἄλ. Ρίζο Ραγκαβῆ, *Ἀπομνημονεύματα*, τ. Α', Ἀθήνα 1894, σ. 235-236: «μετέβημεν ὁ πατὴρ μου καὶ ἐγὼ εἰς τὰ δωμάτια ἃ ἐμισθώσαμεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Καραπαύλου, ἥτις ἦν μία τῶν μεγαλοπρεπεστέρων καὶ μᾶλλον ἐπιζητήτων τότε ἐν Ναυπλίῳ. Ἦν δὲ κυρίως εὐρύχωρον ἐρείπιον κακῶς ἔχον, καὶ μόλις διαφυγὸν τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν ἐπὶ τῆς πολιτορκίας». Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι σ' αὐτὸ θὰ συγκατοικοῦσαν καὶ οἱ οἰκογένειες Ἰάκωβου Ἀργυροπούλου καὶ Α. Κατακουζηνοῦ (βλ. καὶ Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 447). Ἀπὸ τὸ 1825 καὶ Ὁ. Φαρμακίδης συγκατοικοῦσε μὲ τοὺς Λιβέριο, Πολυζωῖδη, καὶ Σπ. Τρικούπη· βλ. Αἰκ. Κουμριανοῦ, «Θ. Φαρμακίδης - Κ. Ἀσώπιος Ἀλληλογραφία 1819-1832», *Πρακτικά τοῦ Δ' Πανονίου Συνεδρίου*, Κέρκυρα 1980, σ. 109.

11. Νικ. Δραγοῦμης, *δ.π.*, σ. 95-96. Ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ *Ἠὼς* (ἀρ. 2, 15 Φεβρουαρίου 1830, σ. 7) τοὺς χαρακτηρίζει ὡς «σμήνος ἀρχολιπάρων»... «ἀσχολομένον εἰς τὸ ν' ἀρπάξουν κἀνὲν κόκαλον νὰ τὸ γλύφουν» καὶ ἄλλου (ἀρ. 3, 1 Μαρτίου 1830, σ. 4), ἀναφερόμενος στὸν ἐποικισμὸ τοῦ Ναυπλίου γράφει: «ἠ εἰς τὴν πόλιν ταύτην πανσπερμία, ἢ ἄφιξις καὶ τινῶν τυχοδιωκτῶν, καὶ ἡ σφύρη ἢ ἀκατάπαυστος τῶν συνηθῶσαν τοὺς ὀποίους ἕνας ὀνόμαζε πανούκλας».

παρουσιάζει δύο φάσεις έκρηξης¹². 'Η πρώτη τὸ 1823-1824, ὅταν οἱ Τοῦρκοι ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ 2/3 τοῦ πληθυσμοῦ ἐγκατέλειψαν τὴν πόλη ὁμαδικὰ βάσει συνθήκης, καὶ στὴ θέση τους ἐγκαταστάθηκαν Ἕλληνες ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη στὰ ὁποῖα ὁ πόλεμος συνεχιζόταν. Ἡ δεύτερη φάση τὸ 1832, ὅταν ὁ πληθυσμὸς αὐξήθηκε κατὰ 4 1/2% περίπου. Τὸ γεγονός ὅτι στοὺς 42.870 κατοίκους ἀντιστοιχοῦσαν 2.560 οἰκογένειες μόνο¹³, δείχνει ὅτι θὰ πρέπει νὰ συνυπολογίστηκαν τὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα στρατιωτικὰ σώματα ποὺ βρισκόνταν καταυλισμένα στὸ Ναῦπλιο, αὐτὴν τὴν τόσο ταραγμένη μὲ ἐμφύλιους πολέμους περίοδο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

Πληθυσμικὴ ἐξέλιξις Ἑλλάδας - Ναυπλίου γιὰ τὴν περίοδο 1821-1839¹

Ἔτη	Πληθυσμὸς Ἑλλάδας	Πληθυσμὸς ἐπαρχίας Ναυπλίου
1821	938.765 ²	675.646 ³
1823-4		9.975 ὀθωμανοὶ ² 2.630 χριστιανοὶ
1828	735.400 ²	7-8.000 ⁴
1829		9.697 (Ναῦπλιο-Πρόνοια: 5778 ⁵)
1830	538.847 ²	9.163 ³
1832		42.870 ² (2.560 οἰκογένειες)
1834	651.233 ²	
1839	839.236 ²	11.195 ²

1. Ἡ ἔκταση τῆς Ἑλλάδας ὑπολογίζεται μὲ τὰ σύνορα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

2. Μιχ. Χουλιαράκης, *Γεωγραφικὴ, διοικητικὴ καὶ πληθυσμιακὴ ἐξέλιξις τῆς Ἑλλάδος 1821-1971*, τ. Α', μερ. 1, Ἀθ. 1973, σ. XX (πιν. Δ'), σ. XXII (πιν. Ε') καὶ σ. 27 (πιν. 2).

3. Ἐλ. Μπελιᾶ, «Στατιστικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους κατὰ τὸ 1830», π. *Μνημοσύνη*, τ. Ζ', 1978/9, σ. 296, 298-9.

4. G. Waddington, *Visit to Greece in 1823 and 1824*, Λονδίνο 1825, σ. 131.

5. Μιχ. Χουλιαράκης, *ἔ.π.*, σ. 32-45.

12. Βλ. τὸν πίνακα 1.

13. Μιχ. Χουλιαράκης, *Γεωγραφικὴ, διοικητικὴ καὶ πληθυσμιακὴ ἐξέλιξις τῆς Ἑλλάδος 1821-1971*, τ. Α', μερ. 1, Ἀθήνα, Ἐθνικὸ Κέντρο Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν, 1973, σ. 27, πιν. 2.

«Ο πληθυσμός του Ναυπλίου χαρακτηρίζεται από πολυμορφία: καταγωγής, κοινωνικο-πολιτισμικής προέλευσης, επιδιώξεων, αλλά και διαλέκτων, ήθων, εθίμων και ἀμφιέσεων, όπως τὴν καταγράφει ὁ Βυζάντιος στὴν «Βαβυλωνία»¹⁴. Σ' αὐτὴν, τὴν τουρκικῆς ρυμοτομίας πόλη, μὲ τὰ στενὰ βορβορώδη σοκάκια, τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ σπίτια, τὶς καλύβες καὶ τὶς σκηνὲς συνωστίζεται ἕνας κόσμος, τοῦ ὁποῖου ὁ τρόπος ζωῆς, στὴν πλειοψηφία, κατὰ τὸν Ν. Δραγούμη, παραμένει ἀσιατικός: «ἀσιατικὸν δὲ λέγων», διευκρινίζει, «δὲν ἐννοῶ τρυφηλόν, διότι ὅπου λείπει ἢ ἐπιούσιος τροφή, ἐκεῖ ἢ τρυφή ἄγνωστος· ἀλλ' ὅτι πλὴν τῆς ἑλληνομόρφου φουστανέλλας, πάντα τὰ λοιπὰ ἐγίνοντο ὡς καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας»¹⁵.

Δρόμοι γεμάτοι καφενεῖα, μαγαζιά καὶ ἐργαστήρια στὰ ὁποῖα «οἱ πωληταί, καθήμενοι διεσταυρωμένοι τοὺς πόδας χαμαὶ καὶ ἀναμένοντες εἰς μάτην ἀγοραστάς, ἐμύζων τὴν ἄκραν τοῦ τσιμπουκίου αὐτῶν. Ἐπῶλουν δὲ πέτρας πυροβόλων, πυρεκβόλα, σπάγγον, βελόνας, ράμμα, θειάφιον, πέτρας τῆς κολάσεως καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ἄσημα καὶ εὐτελεῖ»¹⁶.

Ἔτσι, ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι ἡ πληθυσμικὴ αὐξηση μεταφρασμένη σὲ καταναλωτικὸ κοινό, θὰ ὀδηγοῦσε σὲ διεύρυνση τῆς ἀγορᾶς καὶ ἄνθηση τοῦ ἐμπορίου, στὴν περίπτωσι τοῦ Ναυπλίου δὲν συνέβη κάτι τέτοιο. Ἰδιαιτερο παράγοντα ἀποτελοῦσε ἡ ἀδυναμία τοῦ κράτους νὰ ἀσκήσει προστατευτικὴ πολιτικὴ· ἡ παρουσία τοῦ περιοριζόταν στὴν εἴσπραξη χαμηλῆς φορολογίας καὶ ἄφηνε τὸ ἄτομο ἐλεύθερο νὰ κάνει ὅ,τι θέλει. Ὁ καθένας μποροῦσε, χωρὶς ἄδεια ἀπὸ τὶς ἀρχές, νὰ νοικιάσει ἢ νὰ χτίσει ἕνα μαγαζὶ καὶ ἐκεῖ μέσα νὰ ἀσκήσει ἕνα ἢ καὶ περισσότερα ἐπαγγέλματα μαζί¹⁷. Ἐνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ τὸ ἐμπόριο δὲν ἀναπτύχθηκε εἶναι καὶ οἱ συνθηκῆς ἐποικισμοῦ τῆς πόλης, ποὺ ἡ ἀνάγκη τὴν μετέτρεψε σὲ «ἀσφαλὲς καταφύγιο» τῆς ἐμπόλεμης χώρας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ὑπάρχει δυνατότητα ἐπαγγελματικῆς ἀπορρόφησης τῶν προσφύγων. Ἀντίθετα σὲ μιὰ ἀστικὰ ἀναπτυσσόμενη πόλη οἱ διαδικασίες ἐξέλιξής της, θὰ δημιουργοῦσαν τὶς προϋποθέσεις προσέλκυσης καὶ ἐνσωμάτωσης νέου ἀνθρώπινου δυναμικοῦ. Ἐνῶ στὸ Ναύπλιο ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, τοὺς διοικητι-

14. Δ. Κ. Βυζάντιου, *Ἡ Βαβυλωνία ἢ ἡ κατὰ τόπους διαφθορὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης*, ἐπιμ. Σπ. Εὐαγγελάτος, Ἀθήνα, Ἑρμῆς, 1972, ἰδιαιτέρα στίς σ. ιγ', ιζ' καὶ λη'.

15. Νικ. Δραγούμης, *ἔ.π.*, σ. 95.

16. Νικ. Δραγούμης, *ἔ.π.*, σ. 95 καὶ Wil Black, *ἔ.π.*, σ. 143.

17. Fr. Thiersch, *De l' état actuel de la Grèce et des moyens d' arriver à sa restauration*, (Λειψία 1833), μετὰφρ. Α. Σπήλιου, τ. Β', Ἀθήνα 1971, σ. 55-56.

κούς υπαλλήλους και τούς εργάτες που δούλευαν στα δημόσια έργα, όλοι οι υπόλοιποι στην μεγάλη πλειοψηφία τους παρέμεναν άνεργοι. Η έντύπωση που δημιουργείται στον ξένο που επισκέπτεται το Ναύπλιο το 1830 είναι, ότι εκτός από τα καφενεία, που είναι πολλά, πάντα γεμάτα κόσμο και θορυβώδη, και τα μαγαζιά που έχουν μια κάποια κίνηση, ή πόλη κυριολεκτικά κατακλύζεται από άργόσχολους. «Μιζέρια και άνεργία, να ποιά είναι τα διακριτικά γνωρίσματα αυτού του πληθυσμού, που αποτελεί μικρογραφία της 'Ελλάδας»¹⁸. Αυτός ο κόσμος, προσπαθώντας να αντιμετωπίσει τα καθημερινά του προβλήματα στο επίπεδο της επικοινωνίας που του προσφέρουν οι πολυσύχναστοι δρόμοι και τα καφενεία, διαμορφώνει κάτω από αυτές τις συνθήκες το πολιτικό, πολιτισμικό και κοινωνικό του πρόσωπο. Η ζωή του κυλάει ανάμεσα σε πολλές συζητήσεις, καφέδες, γλέντια, χορούς και βία¹⁹.

«Δεν υπάρχει άλλη χώρα στην Ευρώπη», ισχυρίζεται με αρκετή υπερβολή ο Mauger, «Ίσως και σ' όλοκληρο τον κόσμο, όπου να υπάρχουν, το ένα δίπλα στο άλλο, τόσο άνομοιόμορφα μεταξύ τους στοιχεία, και όπου το επίπεδο μόρφωσης να παρουσιάζει τόση άνομοιογένεια, όσο στο σημερινό βασίλειο της 'Ελλάδας»²⁰. Ο πληθυσμός της πόλης αποτελείται από δύο βασικούς κοινωνικο-πολιτισμικούς σχηματισμούς. Την πλειοψηφία του λαού και τους πρωτεύοντες. Παρά το πολιτισμικό τους χάσμα οι σχηματισμοί αυτοί έχουν κοινό σημείο άναφοράς τις πολιτικές και άλλου είδους συζητήσεις, τα θεάματα, τα γλέντια και την χαρτοπαιξία. Αυτό όμως που αντιδιαστέλλει τους «πρωτεύοντες» από το λαό είναι ή ουσιαστική διαφορά αυτών των εκδηλώσεων ως προς το περιεχόμενο, το χώρο πραγμάτωσής τους και την οργάνωσή τους. Διαφορά που σε μεγάλο βαθμό οφείλεται στην κοινωνική, πνευματική και πολιτισμική τους σύσταση, και στο ρόλο που μπορούν να παίξουν στον πολιτικό μετασχηματισμό που συντελείται.

Φαναριώτες και έτερόχθονες συσπειρώνονται, αναπαράγουν τα βιωμένα κοινωνικο-πολιτισμικά τους πρότυπα, τα μεταφυτεύουν στο νέο χώρο εγκατάστασής τους, διευρύνοντας τον κύκλο τους και με αυ-

18. M. Michaud, *δ.π.*, σ. 77.

19. Ο Νικ. Δραγούμης (*δ.π.*, σ. 96-97) αναφερόμενος στη ζωή του Ναυπλίου σημειώνει ότι «ένω εν Πελοποννήσῳ ὁ Ἰμβαῖμ ἔθνε καὶ ἀπώλλυεν», ἡ Στερεὰ Ἑλλάς «ἔκαμπε καὶ αὐθις τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγόν»... «ὁ ἐν Ναυπλίῳ λαὸς ἐπεδίδeto ἄφροντις εἰς πότους, γάμους, ἄσματα, πυρσοκροτήματα καὶ διηνεκὴ εὐθυμίαν». Τὴ συνύπαρξιν γλεντιῶ καὶ βίας ἐκμεταλλεύεται καὶ διακωμῶδει ἡ *Βαβυλωνία*.

20. G. L. Maurer, *δ.π.*, σ. 411· πβ. Fr. Thiersch, *δ.π.*, σ. 217.

τόχθονες. Οί ωραιότερες περιγραφές αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν μόρφωσης τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτισμικῆς τους ζωῆς ὑπάρχουν στὶς σελίδες τῶν Ἐπονημονευμάτων τοῦ φαναριώτη Ἄλ. Ρίζου Ραγκαβῆ, τοῦ ὁποῦ ἡ παρουσία στὴν πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ ζωὴ τοῦ τόπου ἦταν ἔντονη. Χαίρεται μὲ τὴν προσέλευση πολλῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν τῆς διασποράς, τῶν ὁποίων ἡ ἀποκατάσταση τῆς εἰρήνης καὶ ἡ «προϊοῦσα εὐνομία» εὐνοεῖ τὴν ἐπιστροφή στὴν Ἑλλάδα, γεγονός πού «ἐξέτεινεν τὴν κοινὴ εὐημερίαν»²¹. Λίγοι καὶ ἐκλεκτοὶ φτάνουν δίπλα στοὺς πολλοὺς πού κατέφυγαν στὸ Ναῦπλιο. Συναναστροφές, ἐσπερίδες καὶ χοροὶ διοργανώνονται στὰ σπίτια τῶν «μᾶλλον ἐξεχουσῶν οἰκογενειῶν τοῦ Ναυπλίου», ὅταν οἱ δρόμοι, τὰ καφενεῖα καὶ οἱ λοκάντες φιλοξενοῦν τὸ λαό.

Στὰ σαλόνια «τῶν πολιτευομένων καὶ τῶν ὄπλαρχηγῶν συνεκεντροῦτο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν κόσμος πολὺς, ἐκ τοῦ ἄρρενος πάντα φύλου, συζητῶν τὴν πολιτικὴν κατάστασιν καὶ πληροφορούμενος, παρὰ τῶν δυναμένων νὰ γνωρίζωσι, περὶ τῶν ἐν τῇ λοιπῇ ἐλευθέρᾳ καὶ δούλῃ Ἑλλάδι συμβαινόμενων»²². Στὰ ἴδια ἐρωτήματα προσπαθοῦσε νὰ δώσει καὶ νὰ πάρει ἀπάντησιν ὁ κόσμος στοὺς δρόμους καὶ στὰ καφενεῖα. Φαναριῶτες, ἑτερόχθονες²³ καὶ κάποιοι αὐτόχθονες ζοῦν καὶ κινοῦνται στὰ «σαλόνια» τοῦ Μαυροκορδάτου, τοῦ Καρατζᾶ, τῶν Σούτσων, τοῦ Ταγιαπιέρα, τοῦ Κωλέττη καὶ τοῦ Καλλέργη. Ὁ Ραγκαβῆς θυμᾶται ὅτι στοῦ Μαυροκορδάτου δίνονταν χοροὶ χωρὶς ὀρχήστρα μὲ «τὸν λόγιον ἀξιωματικὸν κ. Κ. Ἄξελὸν τραγουδοῦντα καὶ κρούοντα τὸν ρυθμὸν διὰ τῶν παλαμῶν», ἐνῶ τὸ μουσικὸν σαλόني τοῦ Καρατζᾶ, πού ἦταν τὸ κομψότερον τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, πρόσφερε «τὴν τότε σπανιωτάτην ἔτι πολυτέλειαν κυμβάλου, καὶ τὴν ἔτι σπανιωτέραν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἣτις μεθ' ἱκανῆς εὐχερείας ἔπαιζεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀκροατὰς ἔχουσα ὀλίγους ἔτι τοὺς δυναμένους νὰ ἐκτιμήσωσι τὰ μουσικὰ αὐτῆς προτερήματα, ἰδίως δὲ τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν ξένων ἐπιδήμων ἐν Ναυπλίῳ»²⁴. Ἄλλη ἀτμόσφαιρα, πῶς λόγια, πῶς φιλολογικὴ

21. Ἄλ. Ραγκαβῆς, *ὁ.π.*, σ. 263.

22. Νικ. Λάσκαρης, *Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ θεάτρου*, τ. Α', Ἀθήνα 1938, σ. 256.

23. Ὁ διαχωρισμὸς τῶν Ἑλλήνων σὲ αὐτόχθονες καὶ ἑτερόχθονες ἀρχίζει πρὶν ἀπὸ τὴν ἴδρυση τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους, ὀξύνεται ἐπὶ Καποδίστρια καὶ λύνεται μὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844.

24. Ἄλ. Ραγκαβῆς, *ὁ.π.*, σ. 257. Ὁ Κ. Ἄξελὸς εἶχε ἐκδώσει τὸ 1830 μετάφραση, ἀπὸ τὰ γαλλικά, τοῦ βιβλίου *Πίνακες συνοπτικοὶ περιέχοντες τὰ εἰς τὰ γυμνάσια τοῦ οὐλαμοῦ καὶ τοῦ τάγματος χρῆμ τῶν ὁδηγῶν*. Ἐπίσης, τὸ 1834 ὁ Ἄξελὸς ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ σύγγραμμα *Ὁ Στρατιωτικὸς Ἐφορὸς* (πβ. ἐφ. *Ἐποχὴ*, ἐτ. Α', ἀρ. 21, 2 Δεκ. 1834, σ. 83-84).

χαρακτήριζε τὸ «σαλόσι» τῶν Σούτσων, «πρώτατον κοινωνικὸν καταφύγιον καὶ μεγίστη ἀπόλαυσις»²⁵ γιὰ τὸν Ραγκαβῆ νὰ ἀκούει τοὺς δύο ἀδελφοὺς νὰ ἀπαγγέλλουν τὰ παλιὰ καὶ πρόσφατα ποιήματά τους σ' αὐτὲς τὶς συναθροίσεις.

Φιλολογικὰ εὐρύτερο καὶ ἰσχυρότερο, «τὸ σαλόσι» τοῦ Ἑπτανήσιου γιатροῦ Διονυσίου Ταγιαπιέρα πού ἦταν ἄνδρας «ἀγχίνους καὶ κάτοχος εὐρείας παιδείας, μὲ λεπτὴν καὶ ἡσκημένην κρίσιν»²⁶. Γύρω του συγκεντρῶνει τοὺς λόγιους τῆς ἐποχῆς καὶ παίξει σημαντικὸ ρόλο στὴ διαμόρφωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Οἱ ἀδελφοὶ Σούτσοι «εἰς τὴν φιλόκαλον κρίσιν τοῦ ἱατροῦ ὑπέβαλλον τὰ ἴδια ποιήματα»²⁷, ἀλλὰ καὶ θεατρικὰ ἔργα διαβάζονται στὸ σπίτι του καὶ κρίνεται ἡ βιωσιμότητά τους, ἐρήμην τῆς θεατρικῆς σκηνῆς καὶ τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ πού ἀποτελοῦν βασικὲς προϋποθέσεις ἀνάπτυξης τοῦ θεάτρου²⁸. Ἔτσι ἡ κωμῳδία τοῦ Ἄλ. Σούτσου «Ὁ Ἄσωτος», ἀφοῦ κάποιαν «ἐσπέραν»

25. ὁ.π., σ. 258.

26. ὁ.π., σ. 274. Νικ. Δραγούμης, ὁ.π., σ. 138-144 καὶ Σπ. δὲ Βιάζης, «Σκιαγραφία-μια. Ἐ' Διονύσιος Ταγιαπιέρα», π. Ἀπόλλων, ἔτ. Γ', ἀρ. 28, 1885, σ. 444-445.

27. Νικ. Δραγούμης, ὁ.π., σ. 142.

28. Σὲ μιὰ πρώιμη γιὰ τὴ θεατρικὴ ζωὴ τοῦ Ναυπλίου ἐποχῆ, τὸ Νοέμβριον τοῦ 1823, «ὁ πολιτάρχης τοῦ Ἀναπλιῶ» Νικηταρᾶς ζητᾷ ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἑσωτερικῶν Παπαφλέσσα «ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ πρῶτον ἀγαθὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ παιδεία», «ἵνα δοθῶσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, πρῶτον τὸ τζαμί τοῦ Ἀγάπασα μεθ' ὅλα τὰ περιεχόμενα ἐργαστήρια, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ θέατρον». Ἀλλὰ ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ τοῦ Νικηταρᾶ ὑπῆρξε μεμονωμένη καὶ δὲν φαίνεται νὰ ἀποτελεῖ ἀφετηρία ἀνάπτυξης τῆς θεατρικῆς ζωῆς στὸ Ναύπλιο. Παραθέτω ἐδῶ τὸ ἔγγραφο τοῦ Νικηταρᾶ:

Ἐξοχώτατε Ἐπουργέ τῶν Ἑσωτερικῶν

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ πρῶτον ἀγαθὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ παιδεία, καθὼς πρὸς τοῦτοις εἰς τὴν ἰδίαν Ἱερώτατον καὶ ἡ υπεράσπισις τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν, μάλιστα δὲ τῶν στρατιωτῶν. ζητῶ διὰ τοῦ παρόντος μου μέσον τοῦ ὑπουργείου τούτου παρὰ τῆς ὑπερτάτης Διοικήσεως, ἵνα δοθῶσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρῶτον τὸ τζαμί τοῦ Ἀγάπασα μεθ' ὅλα τὰ περιεχόμενα ἐργαστήρια, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ θέατρον. δεῦτερον τὴν μεγάλην οἰκίαν εὐρισκομένην εἰς τὸ πλάτωμα ἀπέναντι τοῦ τζαμίου, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ σχολεῖον, μεθ' ὅλα... τὰ περιεχόμενα ἐργαστήρια, καὶ τρίτον, ἕνα ὀσπίτιον μέγαλον κατὰ τὰ πέντε Ἀδέλφια, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ Νοσοκομεῖον, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἀφ' οὗ μοῦ δοθῆ ἡ ἀδεια, ἀφίνω ἐπίτροπον διὰ νὰ τὰ τελειώσῃ, περικαλόντας τὴν ὑπερτάτην διὰ νὰ ἤθελεν διορήσῃ ἕναν ἐπιστάτην τῆς ἵνα μετὰ τοῦ ἐδικοῦ μου λαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα, καὶ κάμνωσῃ τὰ ἔξωδα καὶ χρονικῶς δίδωσι λογαριασμόν.

Ἰθὺν καὶ νὰ ἔχω, τὴν ἀπόκρισιν, προσκυνῶ καὶ μένω

Ἐκ Ναυπλίου τῆ 25 Νοεμβρίου 1823

Νικητᾶς Σταματελόπουλος

(Γ.Α.Κ., Συλλογὴ Γιάννη Βλαχογιάννη, Α', Ἀρχεῖο τοῦ Ἀγῶνος - Ἰ.Υ. Ἑσωτερικῶν (Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1823), φ. 256). Τὸ ἔγγραφο πρωτοδημοσίευσε ὁ Τάσος Ἀθ. Γριτσόπουλος, «Τὸ 1821 καὶ τὸ θέατρο» πρώτες προσπάθειες», *Νέα Ἔστια*, τ. 45, 1949, σ. 405-408.

διαβάστηκε στο σπίτι του Ταγιαπιέρα και εγκρίθηκε από την δηγήγυρη, πήρε το δρόμο του τυπογραφείου, και κυκλοφόρησε στο Ναύπλιο το 1830²⁹. Άλλο παράδειγμα προωθήσεως θεατρικού έργου αποτελεί ή περίπτωση του Νάξιου δικαστικού ύπαλλήλου Γεώργιου Πραντούνα, ό όποιος, άφου έξομολογήθηκε στον Ταγιαπιέρα ότι τις ώρες τής σχόλης του «συνέγραφε τραγωδιάν», ζήτησε να του την διαβάσει. 'Ο Ταγιαπιέρας δέχθηκε τήν παράκλησή του και «τῷ ύπεσχέθη ότι τήν έπομένην θά προσεκάλει παρ' αὐτῷ τοὺς φίλους του, ίνα πάντες όμου άκροασθῶσι του έργου του»³⁰. Τό άποτέλεσμα ήταν να έντυπωσιάσει ή άνάγνωση τῶ άκροατήριου και να άκολουθήσει ή έκδοση του έργου που είχε τόν τίτλο «Αί έλευθερωμέναί 'Αθῆναι».

Διαφορετικό κλίμα επικρατεί στα σαλόνια του Ι. Κωλέττη και του Δ. Καλλέργη, τά όποία ήταν λιγότερο άμιγή πολιτισμικά, όπως προκύπτει από τις περιγραφές που άκολουθοῦν. Κάποιο βράδυ του 1826, στο σπίτι του Ι. Κωλέττη, κεντρικό θέμα συζήτησης ήταν τά συμβάντα του Μεσολογγίου με άφηγητή τόν οίκοδεσπότη. Σ' αυτό τό κλίμα πρωτοσυναντήθηκαν ό Γ. Καραϊσκάκης με τῶ νεαρό τότε Παναγιώτη Σούτσο, τόν όποίο ό Κωλέττης παρουσίασε ως «ποιητή έξυμνούντα τās πράξεις τῶν 'Ελλήνων». 'Ο Καραϊσκάκης άπευθύνθηκε στο Σούτσο και του πρότεινε να τόν άκολουθήσει· «έγώ θέλω πράττει συ θέλεις γράφει»³¹. Μετά από χρόνια ό ποιητής άφιέρωσε στον στρατηγό τήν όμώνυμη τραγωδία του. Στο σπίτι του συνταγματάρχη του ίππικού Δημ. Καλλέργη «καθ' ήμέραν ή τράπεζα ήν παρατεθειμένη δια πάντας τοὺς φίλους, και άνα πᾶσαν έσπέραν ήν χορός, ή, δυστυχῶς, και βαρεία χαρτοπαιξία»³². Τό θεατρικό έργο περνάει από τό σπίτι του όχι σαν «φιλοποικιλική άπόλαυση» αλλά σαν άλλη μορφή διασκέδασης, σαν ποικιλία. 'Ετσι τό 1832 γεννιέται, κατά παραγγελία, ή κωμωδία του Ραγκαβῆ «Γάμος άνευ νύφης». 'Η μορφή αὐτῆς τῆς κωμωδίας καθορίστηκε από τήν αντίρρηση τῶν κυριῶν να λάβουν μέρος στην άναπαράστασή της. 'Αλλά, άν και ξεπεράστηκαν όλες οι δυσκολίες, άκόμη και ή χρονική πίεση του Ραγκαβῆ να τήν γράψει και να τήν παρου-

29. 'Αλ. Σούτσος, 'Ο 'Ασωτος κωμωδία εις πράξεις πέντε, 'Εν Ναυπλίῳ, εκ τῆς τυπογραφίας 'Εμμ. 'Αντωνιάδου, 1830. Στις σ. 1-4 του βιβλίου δημοσιεύεται άφιερωτική έπιστολή του Σούτσου προς τόν Δ. Ταγιαπιέρα.

30. 'Αθῆναι έλευθερωμέναι, τραγωδία εις πέντε πράξεις, ύπό Γεωργίου Πραντούνα του Νάξιου. 'Εν Ναυπλίῳ, 1830, έν τῆ συντροφική τυπογραφία του Κων. Τόμπρα Κυδωνιέως, Κων. 'Ιωαννίδου και Γεωργίου 'Αθανασιάδου Μελισταγοῦς.

31. Π. Σούτσος, Τρία λυρικά δράματα. ('Αγνωστος, Γ. Καραϊσκάκης, 'Οδοιπόρος), 'Αθήνα 1842, σ. 89-90· πβ. 'Αλκης 'Αγγέλου, Οί Αόγιοι και ό 'Αγώνας, 'Αθήνα 1971, σ. 14-15.

32. 'Αλ. Ραγκαβῆς, ό.π., σ. 268-272.

σιάσει σὲ τρεῖς μέρες, ἢ κωμωδία δὲν παρουσιάσθηκε τότε. Στὴ θέση τῆς παίχτηκε παντομίμα «ιδίας ἡμῶν συνθέσεως», θὰ γράψει ὁ Ραγκαβῆς, «καὶ ἐπειδὴ αἱ κυρίαὶ ἐπέμενον μὴ θέλουσαι νὰ συμπαραστήσωσι, τὸ γυναικεῖον μέρος ἐδόθη εἰς ἐμέ, καὶ ὁ ἔραστής μου ἦτον ὁ κ. Μουρούζης»³³.

Αὐτὸ τὸ πολιτισμικὰ ἀνομοιογενὲς πλῆθος ποὺ εἶναι ἐγκαταστημένο στὸ Ναύπλιο, μετέχει ἄμεσα καὶ ἔμμεσα στὶς διαδικασίες συγκρότησης τοῦ κράτους. Τὸ ὑψηλὸ ποσοστὸ ἀναλφαβητισμοῦ τῶν αὐτοχθόνων εἶχε ὡς συνέπεια τὸν ἀποκλεισμό τους σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὸ Διοικητικὸ μηχανισμό, ποὺ στελεχώνεται ἀπὸ τοὺς ἐγγράμματους Φαναριῶτες καὶ ἑτερόχθονες. Τὸ κράτος, στὴν προσπάθειά του νὰ γεφυρώσει τὸ πνευματικὸ χάσμα, νὰ προωθήσει τὴν ἐκπαίδευση, καὶ νὰ ἀνυψώσει τὸ ἐπίπεδο τῶν ὑπαλλήλων, στρέφεται πρὸς τὴν ὀργάνωση τῆς δημόσιας ἐκπαίδευσης, διαρθρώνοντάς την σε τρία ἐπίπεδα: Δημοτική, Δευτεροβάθμια (Ἑλληνικὸ-Γυμνάσιο) καὶ Ἀνώτερη³⁴.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων κατὰ βαθμίδα, γιὰ τὴν περίοδο 1828-1831 εἶναι ὁ ἀκόλουθος. Δημοτική: τὸ 1828-29 λειτουργοῦν τρία σχολεῖα· τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ, ποὺ ἴδρυσε ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἑταιρεία τοῦ Ναυπλίου τὸ 1826, τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ κορασίων τῆς Ἑλένης Δανέζη καὶ τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Στὰ τρία ποὺ ἦδη λειτουργοῦν, στὰ 1830, θὰ προστεθοῦν ἄλλα δύο. Τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ τῶν ὑποτρόφων ὄρφανῶν καὶ τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ Σχολεῖο τῆς Τίρυνθας γιὰ τὰ ὄρφανά. Τὸ 1831, τέλος, ἔχουμε μόνο τὸ Ἀλληλοδιδασκτικὸ Σχολεῖο τοῦ Ναυπλίου. Ἡ Δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση, κατὰ τὸ ἀντίστοιχο χρονικὸ διάστημα, παρουσιάζει τὴν ἐξῆς εἰκόνα: τὸ 1828 δὲν ἰδρύεται κανένα σχολεῖο. Τὸ 1829 λειτουργοῦν δύο ἑλληνικὰ ιδιαίτερα, τὸ 1830, τρία ἑλληνικὰ ιδιαίτερα, καὶ τὸ 1831 λειτουργεῖ τὸ Ἀνώτερο Ἑλληνικὸ Σχολεῖο. Στὴ βαθμίδα τῆς Ἀνώτερης ἐκπαίδευσης, τὸ

33. Ἄλ. Ραγκαβῆς, *δ.π.*, σ. 275-277. Κατὰ τὴν περίοδο 1825-1832, πέρα ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν Ἄλ. Σούτσου, Γ. Πραντοῦνα, Ἄλ. Ραγκαβῆ, ποὺ ἀναφέρθηκαν, γράφονται ἄλλα τρία, ἀπὸ τοὺς Παν. Σούτσο, Εὐανθία Καῖρη καὶ Χαρίδημο τὸ Σάμιο. Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν συγγραφέων αὐτῶν, οἱ τρεῖς εἶναι φαναριῶτες λόγιοι ποὺ ἔχουν δεχθεῖ τὴν ἐπίδραση τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ Γ. Πραντοῦνας ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸ καὶ ἀνήκει στὸν κύκλο τοῦ Λασσάνη, ἐνῶ δὲν γνωρίζουμε τὴ θεατρικὴ παιδεία τῆς Εὐανθίας Καῖρη καὶ πολὺ περισσότερο τοῦ Χαρίδημου τοῦ Σάμιου. Ἡ βιωσιμότητα τῶν ἔργων αὐτῶν ἦταν περιορισμένη, μὲ ἐξαίρεση τὸν *Ὀδοπόρο* τοῦ Παν. Σούτσου, τὸ ὁποῖο ὁμοσταδιοδρόμησε σὰν ἀνάγνωσμα καὶ ὄχι σὰν θεατρικὸ ἔργο.

34. Τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ Δημοτικὴ καὶ τὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἄπ. Δασκαλάκη, *Κείμενα-Πηγὰὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*. Σειρὰ τρίτη. *Τὰ περὶ παιδείας*, Ἀθήνα 1968 (τ. Α', σ. 165-167, 514-515, 535-548· τ. Β', 1142-1163, 1385-1389· τ. Γ', σ. 1577-1583, 1597, 1761-1762, 1889-1891).

1828, λειτούργησε η Γεωργική Σχολή της Τίρυνθας³⁵, και το 1829 το Κεντρικό Σχολείο των Ευελπίδων³⁶.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεση για την ομαλή λειτουργία της Δημόσιας Ἐκπαίδευσης και στις τρεις βαθμίδες ἀποτελοῦσε βέβαια ἡ ὑπαρξη τῶν ἀνάλογων για κάθε βαθμίδα και εἶδος σχολικῶν ἐγχειριδίων. Τὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν καλύφθηκε ἀπὸ τις ἐκδόσεις τυπογραφειῶν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑλλαδικὸ χῶρο. Παράλληλα κυκλοφόρησαν ἀρκετά, ποικίλου περιεχομένου, βιβλία και στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο (βλ. πίν. 2). Ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων ποὺ τυπώνονται στὸ Ναύπλιο εἶναι: 1828: 2, 1829: 2, 1830: 6, 1831: 15, 1832: 4, 1833: 15³⁷.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Ἡ παραγωγή ἑλληνικῶν βιβλίων στὰ χρόνια 1828-1833

Ἔτος	σύνολο ἐκδόσεων	ἐκτὸς ἑλληνικοῦ κράτους	ἑλληνικὸ κράτος	Ναύπλιο
1828	79	56	21	2
1829	88	62	24	2
1830	100	80	14	6
1831	123	77	31	15
1832	109	84	21	4
1833	90	52	23	15

Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴ βιβλιογραφία Γκίνη-Μέξα, και τὰ συμπληρώματα της. Ἐξαιροῦνται: μονόφυλλα, και ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔντυπα ὅσα εἶναι διοικητικοῦ περιεχομένου.

35. Μιχ. Λαμπρινίδης, *ἔ.π.*, σ. 517· Νικ. Δραγούμης, *ἔ.π.*, σ. 101.

36. Τὸ 1829 ἄρχισε ἡ λειτουργία τοῦ «Κεντρικοῦ Πολεμικοῦ Σχολείου τῶν Ευελπίδων», με σκοπὸ «ν' ἀνυψώση εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τῆς ἐν αὐτῇ κατατάξεως τῶν υἱῶν ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν. Ἀλλὰ ἡ τοσαύτη ἦν ἡ κατὰ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ἀπέχθεια τῶν προυχόντων, ὥστε οὐδεὶς ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ Κυβερνητοῦ, πάντες οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ πλην ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἦσαν ἐκ τῶν ἑτεροχθόνων, οἱ αὐτόχθονες δὲ νέοι ἤρχισαν νὰ φοιτῶσιν εἰς τὴν Σχολὴν μετὰ τὸ 1833» (Νικ. Δραγούμης, *ἔ.π.*, σ. 101). Τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς ἀποτελοῦσαν 6 ἀξιωματικοὶ και 3 δάσκαλοι για τοὺς πρώτους 40 μαθητές (Μιχ. Λαμπρινίδης, *ἔ.π.*, σ. 509). Ὅταν τὸ 1830 μετὰ ἀπὸ σπουδὲς στὴ στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Μονάχου ἐπέστρεψαν στὴν Ἑλλάδα οἱ Σ. Σοῦτσος και Ἄλ. Ραγκαβῆς, διορίστηκαν στὴ Σχολὴ τῶν Ευελπίδων. Ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Ραγκαβῆς δίδασκε «γραμμικὴν ἰχνογραφίαν» και ἐπιβεβαιώνοντας τοὺς λόγους τοῦ Δραγούμη για τὴν κοινωνικὴ προέλευση τῶν πρώτων μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἐπισημαίνει ὅτι «μεταξὺ τῶν τότε μαθητῶν ἐνθυμοῦμαι τοὺς Κορωνάιον, Σαποντζάκιην, Ζιμπρακάκιην, Σχινῶν και ἄλλους μετὰ ταῦτα εἰς πολιτικὰς και στρατιωτικὰς θέσεις διακριθέντας» (Ἄλ. Ραγκαβῆς, *ἔ.π.*, σ. 238-239).

37. Τὰ βιβλία ποὺ κυκλοφόρησαν στὸ Ναύπλιο αὐτὴ τὴν περίοδο, παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενό τους. Τὸ 1828, ἓνα για σχολικὴ χρῆση και ἓνα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΒΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΣΑΙΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ.

Δρ. 2221

Ομοσφ. του βιβλίου εδ: Παπαδόπουλου Βρετού.

Η. Τ. Δ. Ε. Σοφοκλή αποδέχεται, με απόφαση της 14/11/1831
του Κρατικού και Κρατικού διοικητικού επιτελείου
και με απόφαση της 14/11/1831 του Κρατικού επιτελείου
και με απόφαση της 14/11/1831 του Κρατικού επιτελείου
και με απόφαση της 14/11/1831 του Κρατικού επιτελείου.

Α. Σ. Δ. Δ. Α. Γραμματέας
Α. Κουμαριανού

*Αδεια για τη λειτουργία του 'Αναγνωστηρίου του Παπαδόπουλου-Βρετού

Ἡ ἴδρυση τυπογραφείων στὸ Ναύπλιο, πέρα ἀπὸ τὴν κάλυψη τῶν διδακτικῶν ἀναγκῶν, τὴν ψυχαγωγία καὶ τὴν ἐξειδικευμένη ἐπιμόρφωση-πληροφόρηση, εἶχε καὶ ἐμπορικὰ κίνητρα. Ἡ πληθυσμικὴ ἀνάπτυξη τῆς πόλης δημιουργοῦσε εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις γιὰ τὰ κέρδη ποῦ θὰ ἀπέφερε ἡ πώληση βιβλίων καὶ ἡ ἔκδοση ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν στὸ διευρυμένο ἀγοραστικὸ κοινό. Βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ λειτουργία τοῦ τύπου εἶναι ἡ ὀργανωμένη κοινωνικο-πολιτικὴ ἐθνικὴ ζωὴ³⁸, γεγονὸς ποῦ, στὴν περίοδο ποῦ ἐξετάζουμε, ἐκφράζεται μὲ τὴν ἀναλογικὴ αὔξηση τῶν ἐφημερίδων ποῦ κυκλοφοροῦν: 1828: 1, 1829: 1, 1830: 2, 1831: 3, 1832: 5, 1833: 7.

ἐκκλησιαστικὸ. Δύο γιὰ σχολικὴ χρῆση τὸ 1829. Τὸ 1830, τρία λογοτεχνία-θέατρο, ἓνα στρατιωτικὸ, ἓνα πολιτικὸ καὶ ἓνα ποικίλου περιεχομένου. Τὸ 1831, πέντε λογοτεχνία-ποίησι, τέσσερα ἱστορία καὶ ἄλλα ἔξ ἓνα ἀπὸ κάθε εἶδος: πολιτικὸ, πολιτειολογίας, νομικὸ, ἱατρικὸ, ἀρχαιολογίας, καὶ σχολικὸ (χρῆση ξένης γλώσσας). Τὸ 1832, ἓνα ἐκκλησιαστικὸ, ἓνα σχολικὸ καὶ δύο πολιτικοὶ λόγοι. Τὸ 1833, ὀκτὼ ποίηση, δύο οἰκονομία, δύο σχολικά (τὸ ἓνα χρῆση ξένης γλώσσας), ἓνα ἱστορία, ἓνα νομικὸ καὶ ἓνα ποικίλου περιεχομένου.

38. Πβ. Ὁ τύπος στὸν Ἄγωνα 1821-1827, ἐπιμ. Αἰκ. Κουμαριανοῦ, Ἀθήνα, Ἑρμῆς, 1971, σ. ε'.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

*Τυπογραφεία τοῦ Ναυπλίου 1828-1833**Παραγωγή βιβλίων καὶ ἐφημερίδων*

Τυπογραφεία	Βιβλία	Ἐφημερίδες
1828 Κ. Δημίδη-Κ. Τόμπρα τῆς Κυβερνήσεως	2	1
1829 Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη τῆς Κυβερνήσεως	2	1
1830 Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη	3	1
τῆς Κυβερνήσεως		1
χωρὶς ἔνδειξη	1	
1831 Ἐθνικὸ	6	1
τῆς Κυβερνήσεως		1
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη	5	1
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	
χωρὶς ἔνδειξη	2	
1832 Ἐθνικὸ		3
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη		1
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	1(φ. 1-6)
Π. Βασιλείου		1(φ. 7-27)
χωρὶς ἔνδειξη	2	
1833 Ἐθνικὸ	2	3
Βασιλικὸ	5	1
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη	2	
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη	1	1
Ι. Φιλήμονος		1
Α. Ν. Ἀγγελιδῶν-Κ. Νικολαΐδη	1	1
χωρὶς ἔνδειξη	2	

ΠΙΝΑΚΑΣ 4

Έφημερίδες και περιοδικά τοῦ Ναυπλίου (1828-1833)

Τίτλος - διάρκεια έκδοσης	Έκδότης	Τυπογραφία
1828 Γενική Έφημερίς (4.1.1828-29.12.1828)	Γ. Χρυσίδης	τῆς Κυβερνήσεως
1829 Γενική Έφημερίς (5.5.1829-28.12.1829)	Γ. Χρυσίδης	τῆς Κυβερνήσεως
1830 Γενική Έφημερίς (2.1.1830-31.12.1830)	Γ. Χρυσίδης	τῆς Κυβερνήσεως
Ἡὼς (1.2.1830-3.4.1830 καὶ 23.8.1830-4.10.1830)	Ἐμμ. Ἀντωνιάδης	Ἐμμ. Ἀντωνιάδη
1831 Γενική Έφημερίς (3.1.1831-30.12.1831)	Γ. Χρυσίδης - Ι. Γαλιάτσας	τῆς Κυβερνήσεως
Ἡὼς (18.4.1831)	Ἐμμ. Ἀντωνιάδης	Ἐμμ. Ἀντωνιάδη
Ἀθηνα (περιοδικὸ) (Ἰαν. 1831 — Ἀπρ. 1831)	Γ. Χρυσίδης	Ἐθνικὴ
1832 Γενική Έφημερίς (6.1.1832-23.3.1832)	Ι. Γαλιάτσας	Ἐθνικὴ
Ἐθνικὴ Έφημερίς (18.4.1832-29.12.1832)	Γ. Χρυσίδης	Ἐθνικὴ
Le Moniteur Grec (9.7.1832-14.12.1832)	Κ. Σχινάς - Σπ. Τρικούπης	Ἐθνικὴ
Ἑλληνικὸς Καθρέπτης (14.5.1832-5.11.1832)	Α. Παπαδόπουλος Βρετὸς	Κ. Τόμπρα (φ. 1-6) Π. Βασιλείου (φ. 7-27)
Ἀθηνα (13.2.1832-24.12.1832)	Ἐμμ. Ἀντωνιάδης	Ἐμμ. Ἀντωνιάδη
1833 Ἐθνικὴ Έφημερίς (1.1.1833-1.2.1833)	Γ. Χρυσίδης	Ἐθνικὴ

Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασ. τῆς Ἑλλάδος (16.2.1833-25.12.1833) Le Moniteur Grec (6.1.1833-13.1.1833) Χρόνος (1.5.1833-14.9.1833) Ἀθηνᾶ (23.3.1833-14.9.1833) Τριπτόλεμος (26.7.1833-20.12.1833) Ἥλιος (23.6.1833-15.12.1833)	Σπ. Τρικούπης Ι. Φιλῆμων Ἐμμ. Ἀντωνιάδης Γ. Παλαιολόγος Α. Ἀγγελίδης	Ἐθνικὴ Ἐθνικὴ Γ. Φιλῆμονος Ἐμμ. Ἀντωνιάδης Βασιλικὴ Α.-Ν. Ἀγγελιδῶν - Κ. Νικολαΐδη
---	--	--

Ὁ προσδιορισμὸς τῆς πολιτικῆς φυσιογνωμίας τῶν ἐφημερίδων καὶ συνακόλουθα τοῦ εἴδους τῆς πληροφόρησης ποὺ παρέχουν, καθὼς καὶ ἡ σχέση ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἐφημερίδων, ἀποτελοῦν δύο χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ τύπου αὐτῆς τῆς περιόδου ποὺ θὰ ἐπισημάνουμε. Τὴν διετία 1828-1829 ἡ πληροφόρηση μονοπωλεῖται ἀπὸ τὴν «Γενικὴ Ἐφημερίδα», τὸ ἐπίσημο κυβερνητικὸ φύλλο. Τὴν ἐπόμενη διετία, 1830-1831, ἡ κατάσταση διαφοροποιεῖται μὲ τὸ συγκρατημένα ἀντιπολιτευόμενο περιοδικὸ τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης «Ἡὼς». Ἀλλὰ τὸ περιοδικὸ αὐτὸ, παρὰ τὴν ἠπιότητά του, ἀναγκάζεται νὰ ἀντιμετωπίσει διώξεις, δίκες καὶ ταλαιπωρίες μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διακολεῖ ἢ ἔκδοσέ του³⁹. Τὸ 1832 τὴν κυβερνητικὴ παράταξι ἐνίσχυσε ὁ φιλοκαποδιστριακὸς «Ἑλληνικὸς Καθρέπτης» καὶ τὰ ἐπίσημα φύλλα ἔγιναν δύο. Ὁ Ἀντωνιάδης ἐπανεμφανίζεται τὸ 1832 στὴν πολιτικὴ σκηνὴ τοῦ Ναυπλίου δυναμικά, μὲ τὴν «Ἀθηνᾶ» καὶ τὸ 1833 τὸ πολιτικὸ κενὸ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Καθρέπτη» καλύπτεται ἀπὸ τὸ «Χρόνος». Ἡ «Ἀθηνᾶ» συνεχίζεται, ἐνῶ προστίθεται ὁ «Ἥλιος» τῶν Σου-

39. Στὸ διπλὸ φύλλο τοῦ π. Ἡὼς (ἀρ. 7-8, 3 Ἀπριλίου 1830, σ. 2), καταγράφονται τὰ στάδια διώξεως τοῦ περιοδικοῦ, οἱ λόγοι ποὺ τὴν προκάλεσαν καὶ ἡ πρώτη καταδικαστικὴ φάση τῆς δίκης. Τὸν ἐκδότη τοῦ κατηγορήσαν «ὡς στασιαστὴν καὶ ἀνατροπέα τῶν καθεστώτων». Ἐνα χρόνο ἀργότερα ὁ «ὡς συκοφάντης καὶ δημηγέρτης κατηγορηθεὶς Ἐμμ. Ἀντωνιάδης ἀναγνωρίζεται καὶ ὑπάρχει ἀθῶος» (Ἡὼς, ἀρ. 16, 18 Ἀπριλίου 1831, σ. 57-62), ἔχοντας στὸ μεταξύ ὑποστει τὶς οικονομικὲς συνέπειες τῆς διώξεως, ποὺ συνεπαγόταν τὴν κατάσχεση τοῦ πιεστηρίου του.

των και ό «Τριπτόλεμος». Οί όροι που καθόρισαν τή βιωσιμότητα των πολιτικών φύλλων που δέν είχαν κρατική επιχορήγηση και δέν αγοράζονταν ύποχρεωτικά από τους δημοσίους ύπαλληλους, ήταν αντιφατικοί. Τό πολιτικό κλίμα ήταν εϋνοϊκό, επειδή οί διαδικασίες μόρφωσης τής κοινωνικο-πολιτικής φυσιογνωμίας απαιτούσαν και επέβαλλαν πολύμορφη πληροφόρηση. Παρ' όλα αυτά ή βιωσιμότητά τους σε μεγάλο βαθμό καθορίστηκε από τό κόστος τής συνδρομής τους με αποτέλεσμα ό αριθμός των άναγνωστών τους να είναι πολύ μεγαλύτερος από τους αγοραστές τους⁴⁰. Άλλοι λόγοι ήταν τό χαμηλό πνευματικό επίπεδο, αλλά και ό ρόλος που διαδραμάτισαν τά καφενεία σαν χώροι συνάθροισης των πολιτών. Έκεί ή προφορική έκθεση και ό σχολιασμός των ειδήσεων από τόν «ρήτορα» ή τους «ρήτορες» του καφενείου, τροφοδοτούσε τις άτέλειωτες συζητήσεις των άργόσχολων θαμώνων που διασκεδάζαν τήν πολύωρη παραμονή τους σ' αυτά, υποκαθιστώντας τήν άνάγκη άνάγνωσης και πολύ περισσότερο αγοράς των έφημερίδων.

Στήν Ελλάδα τά καφενεία άνθίζουν κατά τήν μετεπαναστατική περίοδο. Η αίσθηση που προκαλεί ό αριθμός τους, καταγράφεται και από τόν Άλ. Ρίζο Ραγκαβή, στήν μονόπρακτη κωμωδία του «Ό γάμος άνευ νύμφης». Ό έπαρχιώτης Άγροικογιάννης στήν έρώτηση «και πώς σās φαίνονται αί Άθήναι μας;» άπαντά: «Πώς; τό δέκατον θαύμα του κόσμου! Τέτοια σπήτια δέν έχει ούτε ό κύριος έπαρχος ούτε ό κύριος έφορος εις τήν έπαρχίαν μας. Και άμαξαι, και πληθος και βοή,... έδω είναι παντοτεινό πανηγύρι. Πρέπει να επέρας' από εκατόν καφενεία, και παντού μέσα μερμήγκια ό κόσμος. Τι ευτυχισμένη πόλις, όπου οί άνθρωποι δουλειάν δέν έχουν και κατοικούν εις τά καφενεία»⁴¹.

Η ανάπτυξη τους θα πρέπει να ένταχθει στά πλαίσια των εϋνοϊκών προϋποθέσεων που συνιστούν τήν κρατική πολιτική στον τομέα των ιδιωτικών επιχειρήσεων. Βασική και μοναδική προϋπόθεση για τή λειτουργία τους, ήταν κάποιο κεφάλαιο για να εξασφαλιστεί τό οίκημα με αγορά ή ένοίκιο και ό εξοπλισμός τους. Συχνά στον ίδιο χώρο, όπως ακριβώς γίνεται και σήμερα στα μικρά μέρη, συστεγάζονταν και άλλου τύπου καταστήματα, όπως κουρεία, φαναροπωλεία, ύφασματο-

40. Ό τύπος στον Άγόνα, ό.π., σ. οη'.

41. Άλ. Ρίζος Ραγκαβής, Ό γάμος άνευ νύμφης· κωμωδία μονόπρακτος ... (γραφέϊσα κατά τόν Δεκέμβριον 1843 διά τόν έν Άθήναις έλληνικόν θέατρον), στον τόμο Άνθοδέσμη ή συλλογή κωμωδιών χάριν των έραστών του έλληνικού θεάτρου. μέρος Α1, β' έκδ., δαπάνη Ι. Κωστοπούλου, Άθήνα 1880, σ. 10.

πωλεῖα, ἐμπορικὰ ἀντικειμένων οἰκιακῆς ἢ καὶ προσωπικῆς χρήσης⁴². Τὸ εἶδος τοῦ καφενεῖου ἐξαρτιόταν συχνὰ ἀπὸ τὸ παρελθόν, τὴν ιδιότητα καὶ τὴν προέλευση τοῦ ιδιοκτῆτη, ποὺ μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτόχθονας, ἑτερόχθονας ἢ καὶ ξένος⁴³. Ἔτσι ἡ προσωπικότητα τοῦ καταστηματαρχῆ (καταγωγή, κοινωνικὴ προέλευση καὶ οἰκονομικὴ ἐπιφάνεια), ἢ πολυτέλεια τοῦ καταστήματος, τὰ παρεχόμενα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καφέ εἶδη διασκέδασης, καθόριζαν τὸ εἶδος τῆς πελατείας ποὺ θὰ σύχναζε σ' αὐτά, καὶ προσδιόριζαν τὴν κοινωνικὴ του ταυτότητα. Συνακόλουθα τὰ καφενεῖα ἀναδείχθηκαν σὲ ζωντανὰ κύτταρα τῆς ιδιωτικῆς καὶ δημόσιας ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, νευραλγικὰ κέντρα πληροφόρησης, ζυμώσεων καὶ διασκέδασης-φυγῆς. Σὲ χωριστὰ καφενεῖα σύχναζαν κατὰ πλειοψηφία οἱ Ἕλληνες καὶ ξένοι ἀνώτεροι ἀξιοματικοί, οἱ Ἕλληνες καὶ ξένοι ἀπλοὶ στρατιῶτες, οἱ αὐτόχθονες καὶ ἑτερόχθονες ἀργόσχολοι⁴⁴, οἱ πρόσφυγες ποὺ κατέφυγαν στὸ Ναύπλιο, καὶ γενικὰ ὅλοι ὅσοι ζητοῦσαν «στέκι» γιὰ νὰ σκοτώνουν τὴν ὥρα τους. «Αἶ καὶ τί νὰ κάμω;» μονολογεῖ ὁ ἥρωας τῆς κωμωδίας τοῦ Ραγκαβῆ. «Μὴ γὰρ ἔχω γυναῖκα; Παιδιὰ δὲν ἔχω, σκυλιὰ δὲν ἔχω. Κάπου λιγούλακι εἴς τὸ καφενεῖο, μὰς καὶ περάσουν μερικαῖς κακαῖς ὥραις. Κἄτι τὸ μπιλιάρδον, ἴλιγαις κουβένταις, μὲ τὴν πρέφαν καὶ τὴν Φήμεν, κατρακυλᾷ ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ βράδυ τὴν δραχμὴν καὶ εἴς τὸ θέατρον»⁴⁵. Ἡ παραμονὴ λοιπὸν ἑτερόκλητου πλήθους σ' ἓνα συγκεκριμένο χῶρο δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συντηρηθεῖ μόνο μὲ καφέ καὶ συζήτηση. Στὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ στὸ «εἶδος» τῶν θαμῶνων (στρατιῶτες καὶ ἀργόσχολοι στὴν πλειο-

42. Τὸ 1821 ὁ Maxime Raybaud (πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Α', σ. 448) διανυκτέρευσε «στὸ μαρμπέρικο ποὺ ἦταν μαζί καὶ καφενεῖο, ὅπως συνηθιζόταν σὲ ὅλα τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου». Ἀντίστοιχες μὲ αὐτὴν πληροφορίες περιέχονται στὸ ἔργο τοῦ H. Mangeart, *Souvenirs de Morée recueillis pendant le séjours des Français dans le Péloponnèse*, Παρίσι 1830, μετάφρ. Γ. Τσουκαλᾶ, στή σειρά Ἀπομνημονεύματα Ἀγωνιστῶν τοῦ '21, ἐπιμ. Ἑμμ. Πρωτοψάλτης, σ. 59-61, 79, 172 καὶ 174.

43. Ὁ γερμανὸς ἐθελοντῆς G. M. Schrebian (πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Β', σ. 195), ἀναφέρεται στὴν ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα τῶν ξένων, στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 464. Γιὰ τοὺς ἑτερόχθονες καφεπῶλες, βλ. J. Mangeart, *δ.π.*, σ. 172-174 καὶ γιὰ ἐπώνυμους αὐτόχθονες, βλ. στίς σημ. 57 καὶ 59.

44. Στὴν Τρίπολη τὸ 1822, «οἱ εὐρωπαϊοὶ ἐθελοντῆς σύχναζαν στὸ καφενεῖο τῶν Φράγκων μαζί μὲ Ἕλληνες ντυμένους εὐρωπαϊκὰ καὶ πολλὰ μέλη τῆς Γερουσίας» (Karl Huber, στὸν Κυρ. Σιμόπουλο, *δ.π.*, τ. Β', σ. 290). Τὸ 1828-1829 στὴν Πάτρα, στὸ «Πράσινο Καφενεῖο», «στρατιῶτες καὶ ναῦτες· Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Ἴταλοὶ καὶ Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι ἦταν ἀνακατεμένοι», ἐνῶ στὸ «Ζακυνθινὸ Καφενεῖο», «σύχναζαν ἀξιοματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι» (J. Mangeart, *δ.π.*, σ. 78 καὶ 172-174).

45. Ἄλ. Ρίζος Ραγκαβῆς, *Ὁ γάμος ἀνευ νύμφης*, *δ.π.*, σ. 4.

ψηφία τους) πρέπει να αποδοθεί ή εξάπλωση της χαρτοπαιξίας, τού μπιλιάρδου και άλλων τυχερών παιχνιδιών⁴⁶.

Οι αντίδρασεις που προκάλεσε ή εμφάνισή τους ήταν ποικίλες. 'Ορισμένοι από τους ξένους τα χαιρέτισαν ευνοϊκά. 'Ο Waddington γράφει: «ό ζωηρός και εϋθυμος ούτος λαός ίδρυσε πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ἐκπολιτισμὸν ἐξαίρετον καφενεῖον μετὰ σφαιριστηρίου»⁴⁷. 'Επίσης ὁ J. Mangcart, πού ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλλάδα τὸ 1828 ἀναφέρει ὅτι «ἄνοιξε καινούργιο καφενεῖο πλουτισμένο μὲ μπιλιάρδο. Δὲν χρειάζεται νὰ πῶ ὅτι δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ τῆς μόδας καὶ οἱ στρατιῶτες μας εὔρισκαν ἐκεῖ μέσα τὸν πολύτιμο τρόπο νὰ σκοτώνουν τὴν ὥρα τους καὶ νὰ διασκεδάζουν τὶς στενοχώριες τους. Τὸ τεράστιο βῆμα πού ἔκαναν ξαφνικὰ οἱ Ἕλληνες πρὸς τὸν πολιτισμὸ, μᾶς ἔδινε τὴν ἐλπίδα ὅτι σύντομα θὰ εἶχαμε καὶ ἄλλες διασκεδάσεις»⁴⁸. 'Αντίθετη ἄποψη ἐκφράζει ἕνας ἀνώνυμος Ἴταλὸς σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Ψύλλα, χρονολογημένη 20 Μαρτίου 1826, μὲ ἀφορμὴ δημοσίευμα τῆς «'Εφημερίδος τῆς Ζακύνθου» ὅπου ἀναφερόταν ὅτι «ἡ Διοίκησις ἔκαμε 24 καφεπωλεῖα καὶ βιλιάρδα εἰς τὸ Ναύπλιον, καὶ ὅτι οἱ ἐπιστάται τούτων εἶναι Ἴταλοί». Αὐτὸς ὄχι μόνο ἀντικρούει τὴν κατηγορία ἀλλὰ διαμαρτύρεται καὶ προτείνει «νὰ παρθοῦν κάποια μέτρα, εἰς τὸ νὰ ἐμποδισθῇ πρῶϊμα ἢ προχώρησις τοιούτων ἐργαστηρίων τῆς ἀργίας καὶ διαφθορᾶς τῶν πολιτῶν»⁴⁹.

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ «τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων» προκαλοῦν τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγανάκτηση τοῦ ἀνώνυμου ἀρθρογράφου τῆς «'Ηοῦς»: «θέλει δακρύσει» κανεὶς «ὀπόταν ἰδῇ μίαν ἀξιδόλογον νεολαίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχει μείνη ἢ ὑπεράσπισις τῆς πατρίδος, καὶ ἡ διατήρησις τῆς ἐλευθερίας μας νὰ κυλῖεται εἰς τὰ καφενεῖα ράθυμος καὶ ἀμέριμος»· στὴ συνέχεια καυτηριάζει τὴν χαρτοπαιξία διότι «ἄνθρωποι ἄποροι καὶ ὡς χθὲς δυστυχέστατοι, χάνουν ποσότητας μεγάλας χρημάτων»⁵⁰. Τὴν πολιτισμικὴ προσφορά τῶν καφενεῶν τοῦ τύπου πού προαναφέραμε δὲν τὴν διαφοροποιεῖ οὐσιαστικὰ ἡ διοργάνωση χορῶν, οἱ θεατρικὲς παραστάσεις καὶ τὸ μελόδραμα, ἐφόσον ἡ ἀπουσία ὀργανωμένης κοινωνικῆς ζωῆς (μὲ λέσχες, μορφωτικὲς ἐταιρεῖες, θέατρα καὶ φιλολογικὰ Σπουδαστήρια) προδιέγραφε τὴν συχνό-

46. Βλ. Wil Black, *δ.π.*, σ. 143· J. Mangcart, *δ.π.*, σ. 79, 174· πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Γ', σ. 381, 419.

47. G. Waddington, *δ.π.*, σ. 131· πβ. Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 464.

48. J. Mangcart, *δ.π.*, σ. 79.

49. 'Αναδημοσιεύεται ἀπὸ τὴν Αἰκ. Κουμαριανοῦ, 'Ο Τύπος στὸν Ἀγῶνα, *δ.π.*, τ. Α', σ. 275.

50. 'Ηώς, ἀρ. 2, 15 Φεβρουαρίου 1830, σ. 6-7 καὶ ἀρ. 3, 1 Μαρτίου 1830, σ. 4.

τητα, κυρίως όμως την ποιότητα των έκδηλώσεων αυτού του τύπου⁵¹. Κυρίαρχος παραμένει ο πολιτικός ρόλος του καφενείου, γι' αυτό ο περιορισμός των ορίων της Ελλάδος, με το πρωτόκολλο του Λονδίνου τον Φεβρουάριο του 1830, είχε ως συνέπεια το «Καφενείο των τριών Δυνάμεων» (Les trois Puissances), να μετονομασθεί σε «Καφενείο των τριών άρχωνών» (les trois potences)⁵².

Είναι φυσικό ή άπραξία της άργόσχολης πλειοψηφίας στο άσταθες και νεφελώδες κλίμα του Ναυπλίου να εκφράζεται και με την άμηχανη άπορία: «Τι νέα; τὸ πᾶν ἔσεται νέον εἰς τὸ ἐξῆς· μία νέα γενεά διαδέχεται τὴν παλαιάν· ἕνας νέος κόσμος πραγμάτων, ἰδεῶν, συνηθειῶν, ἔνδυμάτων, ἔρχεται σιωπηλῶς καὶ σιωπηλῶς ἐπικάθηται εἰς τὰ ἔρειπια τοῦ παλαιοῦ»⁵³. Τὸ πολύσημο ἐρώτημα με τις ἄπειρες δυνατότες ἀπαντήσεις πλανιέται καθημερινὰ στὰ σοκάκια τοῦ Ναυπλίου καὶ στὰ καφενεῖα, ὅπου κινοῦνται δύο κατηγορίες πολιτῶν· αὐτοὶ ποὺ ρωτοῦν καὶ αὐτοὶ ποὺ ξέρουν: «ἦτον ἔσπερα καὶ ἐπεριπάτουν ὑπὸ τὸν πλάτανον διαλεγόμενος», γράφει ὁ Θ. Φαρμακίδης στὸν Κ. Ἀσώπιο μόλις ἔλαβε τὸ γράμμα του ἀπὸ τὴν Κέρκυρα· «Εἶδα τὴν ἐπιγραφὴν ἐγνώρισα τὴν χεῖρα τοῦ φίλου μου, καὶ θέλω νὰ τρέξω εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ τ' ἀναγνώσω· ἀλλὰ μ' ἄφιναν οἱ περιεργοὶ Ἕλληνες; ὑπῆγα λοιπὸν εἰς τὸν πλησίον καφενέν, νὰ τὸ ἀναγνώσω, καὶ νὰ τοῖς εἶπω. Τὸ ἔκαμα. Αὐτὸ μόνο σὲ γράφουν; ἐρώτησαν ἔπειτα· ἄμ' περὶ Κόχραν τίποτε; ὄχι! ἄμ' τί διάβολο, ἢ Κέρκυρα εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Μεσσήνην καὶ νὰ μὴ ξεύρουν τίποτε;»⁵⁴. Στὰ καφενεῖα λοιπόν, ποὺ προσφέρονται γιὰ κάθε εἶδους συζήτηση, «πόση μεταλλαγὴ... ὁ ναργιλῆς καὶ

51. Τὸ ἐπίπεδο τῆς πολιτισμικῆς ζωῆς τοῦ Ναυπλίου ἀποκαλύπτεται ἐὰν συγκριθεῖ με ἐκεῖνο τῆς Κέρκυρας, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει μέτρο σύγκρισης, γιατί ἦταν τὸ ἀκμαϊότερο πολιτισμικὸ κέντρο πρὶν ἀπὸ τὴν ἴδρυση τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους, καὶ διότι πολλοὶ ἐπτανήσιοι λόγιοι καὶ ἄπλοιοι πολῖτες εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στὸ Ναῦπλιο. Κύτταρα τῆς πολιτισμικῆς ζωῆς τῆς Κέρκυρας, στὰ τέλη τοῦ 18ου καὶ στίς ἀρχὲς τοῦ 19ου, ἐκτὸς ἀπὸ τίς 4 λέσχες ἦταν ἡ Δημόσια Βιβλιοθήκη (1798), ἢ «Ἑταιρεία τῶν Φίλων» (1802), ἢ Ἰονικὴ Ἑταιρεία (1808), καὶ ἡ Ἰόνιος Ἀκαδημία (1823). Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἀναφερθεῖ καὶ ἡ θεατρικὴ τῆς ζωῆς. Στὸ Ναῦπλιο ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργεῖ ἡ «Φιλανθρωπικὴ Ἑταιρεία» ποὺ συστήθηκε στὰ χρόνια τοῦ Ἀγώνα (Στεφ. Παπαγεωργίου, «Τὸ ἀρχεῖο Σισίνη», Δ.Ι.Ε.Ε., τ. ΚΓ', 1980, 296, σὴμ. 1). Ἡ δραστηριότητά της δὲν ἔχει ἀκόμα μελετηθεῖ.

52. Βλ. Karl Mendelssohn Bartholdy, *Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1453 ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων*, μετὰφρ. Ἀγγελου Βλάχου, τ. Β', Ἀθήνα 1876, σ. 252.

53. Ἐφ. *Ἥλιος*, ἀρ. 38, 17 Νοεμβρίου 1833, σ. 151-2: «Ἐπιστολὴ περὶ Ναυπλίου ἐνὸς παρατηρητοῦ» στὴ στήλη «Ἠθικὴ πολιτικὴ».

54. Αἰκ. Κουμαριανοῦ, Θ. Φαρμακίδης - Κ. Ἀσώπιος *Ἀλληλογραφία*, ὁ.π., σ. 129.

ή πίπα έμειναν, αλλά τὸ ὄπιον διεδέχθη ἐφημερίδων ἀνάγνωσις»⁵⁵. Ὁ Δημ. Βυζάντιος στὴν «Βαβυλωνία» ἀπεικονίζει πολὺ παραστατικὰ τὴν ἀκόλουθη σκηνή, ποὺ φαίνεται ὅτι ἦταν καθημερινή. Ὁ ἄνθρωπος Πελοποννήσιος παίνοντας στὴ λοκάντα ρωτᾷ τὸν Ἀνατολίτη: «Πελ. Ἔχεται τὴν Ἐφημερίς; Ἀνατ. Φημερίδα τέλει; Πελ. Ναίσκε, τὴν Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάς. Ἀνατ. Κύτταξ' ἐκεῖ πέρα, τραπέζι ἄπάνου, κάτι χαρτιά εἶναι, σακὶν νὰ μὴν εἶναι ἐφημερίδα; Πελ. Μάλιστα. (Λαμβάνων ἀπὸ μίαν τράπεζαν τὴν ἐφημερίδα, ἀναγιγνώσκει καθ' ἑαυτὸν). Ἀνατ. Ἐἴ, ὕστερα; ἐσὺ μονάχου ντιαβάζεις, μονάχο σου ἀκοῦς· ντὲ λές κι ἐμένα κανένα χαβαντήσι γράφει ἐφημερίδα;»⁵⁶.

Ἄν λοιπὸν ὁ ρόλος τῆς ἐφημερίδας στὰ καφενεῖα εἶναι τόσο σημαντικός, δὲν εἶναι καθόλου περίεργο τὸ γεγονός ὅτι τὸ 1828 στὸ Ναύπλιο διατηρεῖ καφενεῖο, «ἄντικρυ τοῦ συντριβανίου», ὁ ἀγωνιστῆς-ἐφημεριδογράφος Ἐμμ. Ἀντωνιάδης⁵⁷. Ὁ ἴδιος τὴν περίοδο 1828-1833, ἰδρύει τυπογραφεῖο ὅπου ἐκδίδει βιβλία, τὸ περιοδικὸ «Ἡὼς» καὶ τὴν ἐφημερίδα «Ἀθηνα». Ὁ «Ἡλιος» τὸ 1833, σχολιάζοντας τὸν Ἀντωνιάδη καὶ τὴν «Ἀθηνα» σὲ συνάρτηση μὲ τὰ καφενεῖα, γράφει:

«Ἐνα πῆδημα κ' ἐπάνου
Ἐτινάθηκα στὸ πρῶτο Καφενεῖο τοῦ Πλατάνου
Ἐκεῖ δύο φουστανέλαις τὸ ποτήρι κοῦτρα κοῦτρα
Γλῶσσα ὁ καθεὶς παπούτσι, ὁ καθεὶς στραβὰ τὸ φέσι,
Καὶ ὁ Κυρ' Ἀντωνιάδης μὲ τὴν Ἀθηνα στὴν μέση»⁵⁸.

Δὲν γνωρίζουμε ἐὰν ὁ ἀριθμητικὸς προσδιορισμὸς «πρῶτο καφενεῖο» σημαίνει ὅτι ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα στὴν ἴδια πλατεῖα ἢ ὅτι τὸ συγκεκριμένο ἦταν τὸ σημαντικότερο. Ἐπίσης ἀπὸ ἔλλειψη στοιχείων δὲν ξέρουμε ἐὰν ἡ ἐπώνυμη ἀναφορὰ σημαίνει ὅτι ὁ Ἀντωνιά-

55. ἐφ. Ἡλιος, ἀρ. 38, 17 Νοεμβρίου 1833, σ. 151-152: «Ἐπιστολὴ περὶ Ναυπλίου ἐνὸς παρατηρητοῦ» (στὴ στήλη «Ἡθικὴ Πολιτικὴ»).

56. Βαβυλωνία, ὅ.π., σ. 7, (πράξη Α', σκηνὴ Β').

57. Ἀπὸ τὴν Αἴγινα ὅπου βρίσκεται, ὁ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης στέλνει στὶς 23 Μαρτίου 1828, μὲ τὸν ἀδελφὸ του Κωνσταντῖνο, ἐπιστολὴ πρὸς τὸν νέο Διοικητὴ Ναυπλίου καὶ ζητᾷ τὴν ὑποστήριξη τοῦ αἰτήματός του «νὰ ἀνοίξη τὴν θύραν ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ καφενεῖου» του. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ ἀκολουθεῖ φαίνεται ὅτι τὸ καφενεῖο βρισκόταν «ἄντικρυ τοῦ Συντριβανίου αὐλιζόμενον ἀπὸ περίβολον ἔθνικοῦ οἰκήματος ἢ τουλάχιστον διαφιλονεικουμένου ἀκόμη ὡς τοιοῦτου»· ἡ θύρα αὐτὴ ἀνοίξε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀγόρασε τὸ κατάστημα: οἱ γείτονές του ὅμως «ὠφελούμενοι... ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν μου μὲ τὴν ἐκλείσαν καὶ ἐγὼ πάλιν διὰ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς ἀνοίξα». Ἀπὸ τὴν ἀναδρομὴ ποὺ κάνει ὁ Ἀντωνιάδης προκύπτει ὅτι ἡ ἀγορὰ τοῦ καφενεῖου ὑπῆρξε προγενέστερη τοῦ 1828. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ (Γ.Α.Κ., Ἔκτακτοι ἐπίτροποι καὶ προσωρινοὶ διοικηταί, φακ. Ι, 1828) μοῦ τὸ ὑπόδειξε ἡ Δ. Θεμελῆ-Κατηφόρη τὴν ὅποια καὶ εὐχαριστᾷ.

58. ἐφ. Ἡλιος, ἀρ. 1, 23 Ἰουνίου 1833, σ. 1-2.

δης διατηρεί το 1833 το καφενείο του στο Ναύπλιο διευρύνοντας την πολιτική του έπιρροή και προσφέροντας την δωρεάν ανάγνωση της εφημερίδας του στους θαμῶνες ή έπισημαίνεται ο ρόλος της «'Αθηναῖς» στην πολιτική ζύμωση που συντελείται στο χάρο του καφενείου. 'Ακόμη δέν γνωρίζουμε το χρονικό διάστημα λειτουργίας του καφενείου του 'Εμμ. 'Αντωνιάδη. Κατά την περίοδο 1828-1833 ιδιοκτήτης καφενείου είναι και ο αγωνιστής Γενναῖος Κολοκοτρώνης, ο οποίος είχε αναθέσει τη λειτουργία του σέ άλλον, όπως προκύπτει από τον κατάλογο τῶν συνδρομητῶν της φιλοκαποδιστριακής εφημερίδας, ο «'Ελληνικός Καθρέπτης» (1832-1833)⁵⁹. 'Η ανάθεση της λειτουργίας του καφενείου σέ άλλον, οφείλεται προφανῶς στην έντονη πολιτική και στρατιωτική δραστηριότητα του Γενναίου, που τόν κρατούσε σέ διαρκή μετακίνηση. Τόν πολιτικό ρόλο του καφενείου του έπιβεβαιώνει ή αντίδραση τῶν πολιτικῶν του αντιπάλων «συνταγματικῶν», που τό 1833, μετά την επικράτησή τους, «του έπούλησαν τό καφενεῖον όπου είχε άγωρασμένο προχρόνων»⁶⁰, έπισφραγίζοντας την πολιτική του ήττα και εξασφαλίζοντας τη φήμισή του. Για τό καφενείο του Γενναίου δέν ξέρουμε ούτε τό χρόνο άγοράς του, ούτε την τοποθεσία του.

Τό καφενείο, καλύπτοντας τις ανάγκες πληροφόρησης της πελατείας του, λειτουργούσε και σαν άρχέτυπη μορφή 'Αναγνωστηρίου 'Εφημερίδων, αλλά με διαφορετικό στόχο και όρους από αυτούς του Φιλολογικού Σπουδαστηρίου που σύστησε στο Ναύπλιο, τό 1831, ο Α. Παπαδόπουλος-Βρετός⁶¹. 'Η πρόσφατη πείρα του αναφορικά με τόν τρόπο λειτουργίας και τό ρόλο τέτοιων «καταστημάτων» θά πρέπει νά αποτέλεσε κίνητρο και έγγύηση για την έπιτυχία του. 'Ο Βρε-

59. 'Ο κατάλογος τῶν συνδρομητῶν της εφημερίδας 'Ελληνικός Καθρέπτης βρίσκεται στα Γ.Α.Κ. ('Αρχειο Α. Παπαδόπουλου -Βρετού, άρ. 21B) και δημοσιεύεται *έδῶ*, στο παράρτημα. 'Ο «Διευθυντής του Καφενέ του Γενναίου» φέρεται ως άγοραστής ενός τόμου, ενώ ο Γενναῖος Κολοκοτρώνης άγοράζει πέντε.

60. 'Επιστολή ανώνυμου από τό Ναύπλιο, με ήμερομηνία 15 'Ιουλίου 1833, προς τόν Αύγουστινο Καποδίστρια· βλ. 'Αλ. Μπουτζουβή-Μπανιά, «Τό καποδιστριακό κόμμα, 1832-1833· από την ήττα στον παραγκωνισμό και την καταδίωξη», π. *Μνήμων*, τ. Η', 1980, σ. 114.

61. 'Εγγραφο του Α. Παπαδόπουλου-Βρετού, με ήμερομηνία 26 'Απριλίου 1831, προς τόν Ι. Καποδίστρια, στο όποιο επισυνάπτεται τό «Πρόγραμμα περί συστάσεως Φιλολογικού Σπουδαστηρίου» (Γ.Α.Κ., 'Υπουργείο Θρησκείας, φακ. 38B, Σχολικά). Την υπόδειξη αυτού του «Προγράμματος» που αποτέλεσε τό κίνητρο της έρευνάς μου αυτής, οφείλω στην Δ. Θεμελή-Κατηφόρη, την όποία ευχαριστώ και γι' αυτό. Στο έξής θά αναφέρεται ως «Πρόγραμμα» και δημοσιεύεται *έδῶ* στο παράρτημα. Τό «Πρόγραμμα» κυκλοφόρησε και με έντυπη μορφή· πβ. Γκίνης-Μέξας, τ. Α', άρ. 2113.

τὸς εἶχε πάει τὸ 1824, μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ κόμη Guilford, στὴν Κέρκυρα, ὅπου τὸν ἐπόμενον χρόνο διορίστηκε διευθυντὴς στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας· στὰ μέσα τοῦ 1831, ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα⁶². Γιατρὸς καὶ φιλόλογος, ὁ Βρετὸς, φθάνοντας στὸ Ναύπλιο, ἀποφάσισε νὰ ἀξιοποιήσει καὶ τὶς δύο τοῦ ιδιότητες. Τὴν ἐπιλογή του αὐτὴ ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος: «ταυτοχρόνως δὲ ἐπαγγελομένης τὴν Ἰατρικὴν ἐνώμισα καλὸν ν' ἀποβῶ ὠφέλιμος εἰς τὴν μικρὰν τοῦ Ναυπλίου κοινότητα καὶ ὡς φιλόλογος, διόπερ καὶ ἐσήστησα ἀναγνωστήριον ἐνῶ ἡ δυνατότης ν' ἀναγιγνώσκη τὰς κυριωτέρας τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδας τῆς Εὐρώπης. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ φιλογολικὰ τινὰ καὶ ἱστορικὰ τινα πονήματα ἑλληνιστί, γαλλιστί, Ἀγγλιστί καὶ Ἰταλιστί»⁶³.

Τοὺς ἴδιους λόγους ἐκθέτει καὶ στὸ «Πρόγραμμα περὶ συστάσεως ἐνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου εἰς Ναύπλιον» προσθέτοντας ὅτι τὸ Σπουδαστήριον, «ἐκτὸς ὅπου γίνεται μέσον ταχείας διαδόσεως τῶν φώτων εἰς τοὺς πολίτας, καὶ πολιτισμὸς αὐτῆς, καὶ ἐλκύει τοὺς Περιηγητὰς νὰ μείνωσι μ' εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὴν περισσότερον καιρόν». Τὸ «Πρόγραμμα» αὐτὸ τὸ κοινοποιεῖ στίς 7 Μαΐου στὸν Ι. Καποδίστρια, καὶ ζητᾷ τὴν συμπαράστασή του ἐπισημαίνοντας ὅτι «ἐπειδὴ εἶναι πράγμα νέον διὰ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα, ἔχει χρεῖαν τῆς ἐμφυσώσεως καὶ τῆς προστασίας τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία εἶμαι βέβαιος ὅτι δέχεται πάντοτε μ' εὐχαρίστησιν κάθε πρόβλημα ὅπου συντρέχει εἰς τὸν ἐξευγενισμόν καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἀναγεννημένης Ἑλλάδος»⁶⁴. Στίς 11 Μαΐου τοῦ γνωστοποιεῖται ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτάσεώς του γιὰ σύσταση Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου καὶ συγχρόνως, ὅτι ὁ Ι. Καποδίστριας «διὰ νὰ σᾶς ἐνθαρύνη εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἔργου γίνεται μέτοχος εἰς τοῦτο συνδρομῆς μετὰ ἄλλων φιλοκάλων πολιτῶν»⁶⁵. Τὸ παράδειγμα τοῦ Κυβερνήτη δὲν ἔμεινε χωρὶς συνέχεια, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ στέλνει ὁ Βρετὸς πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεία μὲ τὸ

62. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Βιογραφικὰ ἱστορικὰ ὑπομνήματα περὶ τοῦ κόμητος Φριδερίχου Γυίλφορντ*, Ἀθήνα 1846, σ. 61, παρ. α' καὶ σ. 213-214.

63. Ἱστορικὰ ὑπομνήματα περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι συμβάντων ἀπὸ τῆς Ἀφίξεως τοῦ Κυβερνήτου μέχρι ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος συνταχθέντα ὑπὸ Ἀνδρέου Παπαδοπούλου-Βρετοῦ· προλεγόμενα, σ. 8. (Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἑλλάδος, τμῆμα χειρογράφων, ἀρ. 1282. Διατηρῶ τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖο ὁ Βρετὸς «λόγῳ παθήσεων» τῶν ματιῶν του, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑπαγορεύσει δ.π., σ. 35).

64. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Πρόγραμμα*, δ.π.

65. Ἐγγραφο ὑπ' ἀρ. 2221 τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματέως Ν. Χρυσόγελου, μὲ ἡμερομηνία 11 Μαΐου 1831, πρὸς τὸν Α. Παπαδόπουλο-Βρετό: Γ.Α.Κ., Ἀρχεῖο Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ, ἀρ. 20.

όποιο ζητᾶ τὴν ὀφειλόμενη στὸ Σπουδαστήριον συνδρομὴ τῆς «Καλλιόπης»⁶⁶. Συγχρόνως γίνεται δεκτὸ τὸ αἴτημά του νὰ παραχωρηθεῖ τὸ γραφεῖο τῆς «Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος» γιὰ τὴν ἐγγραφή τῶν συνδρομητῶν «ἕως νὰ συστηθεῖ τὸ Σπουδαστήριον»⁶⁷.

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς στόχους τοῦ Σπουδαστηρίου ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ ἄρθρα του Προγράμματος ποὺ καθόριζαν τὸ κόστος τῆς συνδρομῆς, τὸ ὥραριο λειτουργίας καὶ τὸν τρόπο δανεισμοῦ τῶν βιβλίων. Σύμφωνα μ' αὐτὰ τὸ ὕψος τῆς συνδρομῆς ἔφθανε τοὺς 4 φοίνικες τὸ μήνα, τὸ Σπουδαστήριον λειτουργοῦσε τὶς καθημερινὲς 8-2 π.μ. καὶ 8-10 μ.μ., τὶς Κυριακὲς μόνο τὸ πρωί, καὶ στὶς θρησκευτικὲς γιορτὲς ἔμενε κλειστὸ. Ὡς πρὸς τὸν τρόπο δανεισμοῦ: οἱ συνδρομητὲς εἶχαν «τὸ προνόμιον νὰ φέρωσι εἰς τὰς οἰκίας των βιβλία τοῦ Σπουδαστηρίου, ἐξαιρουμένων τῶν γεωγραφικῶν πινάκων, τῶν φιλολογικῶν καὶ πολιτικῶν ἐφημερίδων» καὶμποροῦσαν νὰ δανεισθοῦν μὲ δύο ὄρους: καταβολὴ τῆς ἀξίας «τοῦ ζητουμένου βιβλίου ὡς ἐνέχυρον» καὶ ἐπιστροφή «ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν». Τακτικοὶ ἀναγνώστες λοιπὸν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ εἶναι κυρίως οἱ ξένοι καὶ οἱ ἀργόσχολοι, μὲ τὴν προϋπόθεση, βέβαια, ὅτι εἶχαν τὴν οἰκονομικὴ ἄνεση νὰ πληρώνουν τὸ ποσὸ τῆς συνδρομῆς, ἐνῶ οἱ ὄροι δανεισμοῦ προδιέγραφαν τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν συνδρομητῶν, καθορίζοντας σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ βιωσιμότητα τοῦ Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου.

Εὐνοϊκὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ἀποτελοῦσε ἡ στάση τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία δὲν περιορίστηκε στὴν ἠθικὴ συμπαράσταση, ἀλλὰ ἀνέλαβε καὶ τὸ οἰκονομικὸ βᾶρος διορίζοντας διευθυντὴ τὸν Βρετὸ καὶ ὑπάλληλο τὸν ὑπότροφο Χαρ. Ἀλεξάκη⁶⁸. Ἡ οἰκονομικὴ ὑποστήριξη τοῦ Κυβερνήτη ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὴ μισθοδοσία δύο ὑπαλλήλων διαφοροποιεῖ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία μετατρέποντας τὸ Σπουδαστήριον σὲ κρατικὸ κατάστημα, ἐνῶ παράλληλα ἀποκαλύπτει τὴν πρόθεση τοῦ Καποδίστρια νὰ ἐνισχύσει πολιτισμικὲς πρωτοβουλίες. Δὲν ἀποκλείεται νὰ προχώρησε καὶ στὴν παραχώρηση οἰκίματος γιὰ τὴ στέγαση τοῦ Σπουδαστηρίου. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ Σπουδαστήριον ἄνοιξε τὸ Μάιο τοῦ 1831, καὶ ἔκλεισε τὸν Νοέμβριον τοῦ ἴδιου χρόνου, ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἔγγραφο τῆς Διοι-

66. Ἐπιστολὴ Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ, μὲ ἡμερομηνία 4 Νοεμβρίου 1831 πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεῖαν: Γ.Α.Κ., Ἄρχεῖο Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ, ἀρ. 20.

67. Βλ. *Πρόγραμμα*, ὁ.π.

68. Μὲ τὰ ὑπ' ἀρ. 2725, 2727 καὶ 2728 ἔγγραφα (Γ.Α.Κ., Ὑπουργεῖο Θρησκείας, φακ. 45, Νοέμβριος 1831), ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλλάδος, ζητᾶ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ τὴν καταβολὴ τῶν μισθῶν τους, στοὺς Βρετὸ καὶ Χαρ. Ἀλεξάκη.

κητικής 'Επιτροπής τῆς 'Ελλάδος, με τὸ ὄποιο ἢ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας 'Επιτροπῆ καλεῖται «νὰ διατάξῃ τὴν ἐξόφλησιν» τῶν μισθῶν τοῦ Βρετοῦ καὶ τοῦ 'Αλεξάκη, γὰρ τὶς ὑπηρεσίες τους «κατὰ τὸν παύσαντα μήνα 'Οκτώβριον»⁶⁹.

Στὴν ἀποτυχία τοῦ πρώτου Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου συνέβησαν διάφοροι παράγοντες πολιτικοί, πολιτισμικοί καὶ οἰκονομικοί. 'Αποφασιστικὲς ὑπῆρξαν οἱ ἐξελίξεις πού, μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ι. Καποδίστρια (27 Σεπτ. 1831), διαμόρφωσαν τὸ πολιτικὸ κλίμα, στὰ πλαίσια τοῦ ὁποίου θὰ πρέπει νὰ ἐνταχθοῦν οἱ σχέσεις τοῦ Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ μετὰ τὴν κυβερνητικὴ παράταξη. Γιατί, παρὰ τὴν ὁμολογία του ὅτι φθάνοντας τὸ 1831 στὴν 'Ελλάδα «ἤμην τότε πάντι ἄπειρος πολιτικῶν ραδιουργιῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἀποκλειστικῆς πρὸς τὰς φιλολογικὰς μελέτας ἐπιδόσεώς μου, φυσικῶ δὲ τῷ λόγῳ ἔτι μᾶλλον ἄπειρος τῶν ραδιουργιῶν, ὅσα ἐναντίον τοῦ Κυβερνήτου ἐσκευοροῦντο»⁷⁰, ἡ κομματοποίησή του θὰ πρέπει νὰ συντελέστηκε σὲ σύντομο σχετικὰ χρονικὸ διάστημα. Τὸ 1832, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς 'Εθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ναυπλίου, οἱ καποδιστριακοὶ καίνε τὰ βιβλία τοῦ 'Κοραῆ καὶ τὸν ἀναθεματίζουν. 'Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος σχολιάζει τὸ γεγονός μετὰ τὸ καυστικὸ δίστιχο:

«Κρίμα Παπαδόπωλέ μου, ἢ φωτιά σου ἢ μεγάλη
 ὄπου καὶ τὸν Κοραῆ σου νὰ ψηθεῖ τὸν ἔχει βάλει»,

ἀποδίδοντας στὸν Βρετὸ πρωταγωνιστικὸ ρόλο⁷¹. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρεῖται περίεργο ὅτι τὴν ἀποτυχία τοῦ Σπουδαστηρίου του ἀποδίδει στοὺς ἀντιπολιτευόμενους πού τὸν θεωροῦσαν «κυβερνητικὸ» καὶ πολιτικὸ τους ἐχθρό⁷², γεγονός πού τὸν ἀναγκάζει νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι «τὸ πρωτοφανὲς ὅμως ἐν 'Ελλάδι, τοῦτο κατὰστημα δὲν εὐδοκίμησεν ἔνεκα τῆς (...ορκικῆς) συκοφαντίας τῶν ἀντιπολιτευομένων τοῦ Κυβερνήτου διαδοσάντων τὴν φήμην ὅτι ἦτο ἐκεῖνο τεχνούργημα τῆς μυστικῆς τοῦ κυβερνήτου ἀστυνομίας ἵνα μανθάνει παρ' ἐμοῦ τὰς πολιτικὰς εἰδέας τῶν συνδρομητῶν τοῦ ἀναγνωστηρίου»⁷³.

'Ἐτσι, ἐνῶ φαίνεται νὰ παραγνωρίζει ἢ νὰ ὑποτιμᾷ τοὺς ἄλλους λόγους ἀποτυχίας τοῦ Σπουδαστηρίου, ὁ Βρετὸς συνεχίζει τὴν πολι-

69. 'Εγγραφο ὑπ' ἀρ. 2725, τῆς ἐπὶ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας 'Εκπαιδεύσεως Γραμματείας, χρονολογημένο 10 Νοεμβρίου 1831, πρὸς τὴν Διοικητικὴ 'Επιτροπὴ τῆς 'Ελλάδος (Γ.Α.Κ., 'Υπουργεῖον Ἐθρησκείας, φακ. 45).

70. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Ἱστορικὰ ὑπομνήματα*, δ.π., σ. 7.

71. 'Εμμ. Φραγκίσκος, «Τὸ χρονικὸ καὶ τὰ παρακόλουθα τοῦ θανάτου τοῦ 'Αδαμ. Κοραῆ (1833)», στὸν τόμο *Σταθμοὶ πρὸς τὴ Νέα 'Ελληνικὴ Κοινωνία*, Ἀθήνα 1965, σ. 170.

72. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Ἱστορικὰ ὑπομνήματα*, δ.π., σ. 9 καὶ 11.

73. δ.π., σ. 8.

τική και φιλολογική του προσπάθεια με την έκδοση της εφημερίδας «Ἑλληνικός Καθρέπτης». Τότε, με άφορμή τη γνωστοποίηση των κατά τόπους αντιπροσώπων της εφημερίδας του, επανέρχεται στην επισήμανση του κλίματος της πολιτικής οξύτητας, με την δήλωσή του ότι «ἡ τήρησις μυστικῶν τῶν ὀνομάτων τῶν εἰς ἄλλας πόλεις ἀνταποκριτῶν αὐτῆς ἐγένετο διὰ λόγους ἀσφαλείας αὐτῶν ὡς ἀντιπολιτευομένων τὴν κυβέρνησιν»⁷⁴. Ἡ μεγιστοποίηση τοῦ ρόλου τῆς ἀντιπολίτευσης ἀπὸ τὸν Βρετὸ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ποὺ προαναφέρθηκαν, ὑποδηλώνει τὸ φόβο ποὺ συνόδευε τὶς ἐνέργειές του, ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνει καὶ τὴν πολιτικὴ χροιά τῆς δράσης του. Τὸ Φιλολογικὸ Σπουδαστήριον, μὲ τὶς εφημερίδες καὶ τὰ βιβλία ποὺ διέθετε, ἀποσκοποῦσε στὴν πολιτικὴ ἐνημέρωση καὶ τὴν πολιτισμικὴ διαπαιδewγήση τῶν συνδρομητῶν του. Τὴν ἀποτυχημένη προσπάθεια τοῦ Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου διαδέχθηκε ἡ έκδοση εφημερίδας, πρᾶγμα ποὺ δικαίωσε τὴν ἀντίδραση τῶν ἀντιπάλων του ἀναφορικὰ μὲ τοὺς πολιτικοὺς του στόχους.

Ἄλλὰ σὲ ποῖο κοινὸ ἀπευθυνόταν ὁ Βρετὸς; Ποιοὶ δηλαδὴ καὶ πόσοι ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἤξεραν, ἤθελαν καὶ μποροῦσαν νὰ διαβάσουν τὰ βιβλία καὶ τὶς εφημερίδες τοῦ Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου, πληρώνοντας τὴ συνδρομὴ τους; Ἀπάντηση σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θὰ μποροῦσε νὰ δοθεῖ μόνο ἐὰν βρισκότουσαν ὁ κατάλογος τῶν βιβλίων καὶ τῶν εφημερίδων, ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν, τὸ βιβλίον καταγραφῆς τῶν ἀναγνωστῶν καὶ δανειστῶν, καθὼς καὶ τὸ εἶδος τῶν βιβλίων ποὺ αὐτοὶ διάβαζαν. Ἐὰν ληφθοῦν ὑπόψη, τὸ χαμηλὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο καὶ τὸ πολιτισμικὸ κλίμα τοῦ Ναυπλίου, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἦταν πολλοί. Ἀρκετοὶ ἐξάλλου, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ συντηρήσουν, διέθεταν τὴν προσωπικὴ τους βιβλιοθήκη, εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ ἀνταλλάσσουν τὰ βιβλία τους καὶ παράλληλα ἀντιμετώπιζαν οἰκονομικὰ προβλήματα. Ἐφόσον λοιπὸν ἡ δανειστικὴ βιβλιοθήκη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ στηριχθεῖ ἀποκλειστικὰ στοὺς «πρωτεύοντες», τὸ κύριο βᾶρος ἔπεφτε στὶς εφημερίδες, ἡ συστηματικὴ παρακολούθηση τῶν ὀπίων ἀποτελοῦσε σοβαρὸ κίνητρο ἐγγραφῆς, στοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν, ὧν ἐκείνων ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ πληρώνουν 4 φοίνικες τὸ μήνα. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ποσοστὸ τῆς συνδρομῆς μὲ τὴν πρόσθετη ἐπιβάρυνση τῆς ἀξίας τοῦ βιβλίου ποὺ θὰ δανειζόταν κάποιος, σὰν ἐγγύηση γιὰ τὴν κατ' οἶκον ἀνάγωση, ἀποτελοῦσε σοβαρὸ ἀντικίνητρο. Ἐὰν λοιπὸν στοὺς πολιτικοὺς καὶ πολιτισμικοὺς λό-

74. Γ. Δ. Δημακόπουλος, *Ἐφημερίδες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ «Ἑλληνικός Καθρέπτης»*, Ἀθήνα 1972, σ. IV.

γους προσθέσουμε και τούς οικονομικούς, δλοκληρώνεται μιὰ δέσημη δυσκολιών στην οποία θά πρέπει νά αποδοθεί ή άρνητική ύποδοχή πού γνώρισε τὸ πρῶτο Φιλολογικὸ Σπουδαστήριον.

Ἔστώσο, και παρὰ τὴν προηγούμενη άρνητική έμπειρία, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1832, ὁ φιλέλληνας Φεράλδη άναγγέλλει «με εὐχαριστησίν του», άπό τις στήλες τῆς έφημερίδας τοῦ Βρετοῦ « Ἐλληνικὸς Καθρέπτης», «τὴν σύστασιν νέου Σπουδαστηρίου», δηλώνοντας ὅτι «τοιούτον κατάστημα έπιθυμεῖτο πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Ναῦπλιον και διὰ τοῦτο ένεκρίθη γενικῶς άπό ὄλους»⁷⁵. Ἄξιζει νά σημειωθεί ὅτι ὁ Βρετός δέν σχολιάζει τὸ σημείο αὐτὸ τῆς προκήρυξης, πρᾶγμα πού ύποδηλώνει πιθανῶς άδιαφορία ἢ ὅτι ή νέα προσπάθεια άποτελεῖ συνέχεια τῆς πρώτης με ἄλλο προσωπεῖο ἄν και τὰ δύο Σπουδαστήρια δέν εἶναι ὅμοια. Στην ίδρυτική άναγγελία τοῦ 1832 περιλαμβάνονται στοιχεῖα λειτουργίας τοῦ Σπουδαστηρίου, τὰ ὅποια τὸ διαφοροποιοῦν άπό αὐτὸ τοῦ Βρετοῦ, πού ἦταν συστηματικὸ και πλήρες κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα. Τὸ νέο Σπουδαστήριον διαφέρει στὸ σύστημα συνδρομῶν, πού εἶναι πιὸ έλαστικὸ και εὐνοεῖ τούς περαστικούς ξένους, με δυνατότητα τρίμηνης, μηνιαίας και δεκαπενθήμερης έγγραφῆς (δέν αναφέρεται τὸ καταβλητέο ποσὸ κατὰ περίπτωση). Για τὸν δανεισμὸ τῶν βιβλίων δέν χρειάζεται ή καταβολή κάποιου ποσοῦ σάν ενέχυρο, και δέν περιορίζεται ὁ χρόνος έπιστροφῆς τοῦ βιβλίου. Προσφέρει «έλληνικές και γαλλικές έφημερίδες, περιοδικὰ συγγράμματα έπιστημῶν, πολιτικῆς και φιλολογίας και μιὰ πολυάριθμο και έκλεκτὴ βιβλιοθήκη» ... «ὄθεν ἠμπορεῖ τις νά δανείζεται βιβλία εἰς τὴν οἰκίαν του» ἢ νά τὰ διαβάξει στὸ χῶρο τοῦ Σπουδαστηρίου, πού βρίσκεται «άντικρυ τῆς μικρᾶς Πύλης τῆς θαλάσσης», εξασφαλίζοντας ἔτσι ὑγιεινές συνθήκες στοὺς άναγνῶστες του⁷⁶. Ἡ διαβεβαίωση ὅτι «καθεὶς σπεύδει νά καταγραφεῖ εἰς τὸν αριθμὸν τῶν συνδρομητῶν του, και μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν συστηθὲν ένώνει ἤδη τὴν έκλεκτοτέραν συναναστροφὴν τοῦ Ναυπλίου», άποτελεῖ μᾶλλον διαφημιστικὸ τέχνασμα για τὴν προσέλευση συνδρομητῶν, τὴ στιγμή πού ή πληροφορία αὐτὴ ένσωματώνεται στην άναγγελία τῆς σύστασῆς του⁷⁷.

75. έφ. Ἐλληνικὸς Καθρέπτης, άρ. 6, 17 Ἰουνίου 1832, σ. 24.

76. Για τις άνθυγεινές συνθήκες τοῦ Ναυπλίου, βλ. έφ. Ἐλληνικὸς Καθρέπτης, άρ. 2, 20 Μαΐου 1832, σ. 8 και τὴν ὑπ' άρ. 3441 άναφορὰ τοῦ Διοικητοῦ Ναυπλίας με ἡμερομηνία 8 Νοεμβρίου 1832 πρὸς τὴν Κυβέρνηση (Γ.Α.Κ., κωτ. 18 συλλογῆς Βλαχογιάννη: πρωτόκολλο έξερχομένων τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας).

77. Τὴν ὑπαρξὴ και ἄλλου «Ἐναγωστικὸῦ καταστήματος» έπισημαίνει ή εἰδοποίηση πού δημοσίευσε ὁ Διευθυντὴς του Ι.Ν. Βλάχος, με ἡμερομηνία 30 Ὀκτωβρίου 1834. Σύμφωνα με αὐτὴν «παρακαλοῦνται οἱ κ. συνδρομηταὶ νά επιστρέψουν ὄσα βιβλία τοῦ καταστήματος ἔχουν δανεισθεῖ έπειδὴ τὸ κατάστημα μεταβαίνει εἰς Ἀθήνας»

Στὸ Ναύπλιο, τὴν περίοδο αὐτή, οἱ πρωτοβουλίες γιὰ ἴδρυση Ἀναγνωστηρίων καὶ Σπουδαστηρίων, δὲν βρίσκουν ἀνταπόκριση, ἐνῶ τὰ καφενεῖα ἀναδεικνύονται σὲ κέντρα τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς πολιτισμικῆς ζωῆς. Τὸ γεγονός αὐτὸ ὀφείλεται σὲ διάφορους παράγοντες, πρωταρχικὸς ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι τὸ χαμηλὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῶν πολιτῶν. Ἡ ἀνάγκη ὑπέρβασης αὐτοῦ τοῦ προβλήματος συνειδητοποιήθηκε ἔγκαιρα, ἀντιμετωπίσθηκε μὲ προτάσεις καὶ σχέδια, ὅπως αὐτὸ τοῦ 1824, ποῦ συνέταξε ἐπιτροπὴ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἄνθιμο Γαζῆ, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦταν ἀνάλογα τῶν προθέσεών τους⁷⁸. Στὴν ἐκθεση τοῦ δασκάλου Ἀλέξανδρου Ἡσαΐα, μὲ ἡμερομηνία 25 Μαΐου 1831, ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῶν 27 μηνῶν, ποῦ ὑπῆρξε στὸ Ἀλληλοδιδασκτικὸ Σχολεῖο τοῦ Ναυπλίου, τὰ μαθήματα παρακολούθησαν 1104 «στρατιωτικοὶ καὶ παῖδες» ἀποφοίτησαν 745, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 161 «μετέβησαν εἰς ἀνώτερα σχολεῖα καὶ οἱ 189 εἰς διαφόρους τέχναις τῆς βιομηχανίας»⁷⁹. Τὸ ποσοστὸ αὐτῶν ποῦ προχώρησαν στὴν ἐπόμενη βαθμίδα τῆς Ἐκπαίδευσης εἶναι πολὺ χαμηλὸ. Ὑπῆρχαν βέβαια μαθητὲς ποῦ διδάσκονταν «τὴν προγονικὴν διάλεκτον καὶ ἄλλα χρήσιμα μαθήματα μὲ ἰδίαν πληρωμὴν»⁸⁰, ἀπὸ δασκά-

---

(ἐφ. *Ἐποχὴ*, ἔτ. Α', ἀρ. 11, 1 Νοεμβρίου 1834, σ. 14). Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μαρτυρία αὐτὴ δὲν βρῆκα στοιχεῖα γιὰ τὴ σύσταση καὶ τὴ λειτουργία τοῦ Ἀναγνωστικοῦ αὐτοῦ καταστήματος. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ κλείσιμό του ἀναπλήρωσε «ὁ κ. Μουρούζης», ὁ ὁποῖος εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸ ὅτι ἀνοίγει «λέσχην εἰς τὸ κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Λουδοβίκου πρῶν Ἀναγνωστηρίων» καὶ «ὑπόσχεται νὰ προμηθεύῃ ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, καὶ πολλὰς εὐρωπαϊκὰς μετὰ τὴν αὔξησιν τῶν συνδρομητῶν του» (ἐφ. *Ἐποχὴ*, ἔτ. Α', ἀρ. 17, 22 Νοεμβρίου 1834, σ. 68). Ἡ ὑποτυπώδης αὐτὴ κίνηση ποῦ ἀρχίζει, ἀναστέλλεται μὲ τὴ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας στὴν Ἀθήνα.

78. Ἄπ. Δασκαλάκης, *δ.π.*, τ. Α', σ. 53-54, ἔγγρ. 20. Τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ περιοδικὸ *Ἡὼς*, (ἔτ. Α', ἀρ. 10, 30 Αὐγούστου 1830, σ. 11), εἶναι χαρακτηριστικὸ γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴ κατάσταση τοῦ Ναυπλίου: «Εἰς τὴν σήμερον σημαντικώτερον πόλιν τῆς Ἑλλάδος εἶδαμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν σχολεῖον, ἐνῶ εἰς ἄλλας κατωτέρας βλέπει τις ὄχι μόνον σχολεῖα ἀλλὰ καὶ τὴν πρώτην φροντίδα τῶν πολιτῶν ἀφιερωμένη εἰς αὐτά, ὡς τὸ μόνον μέσον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῶν». Τὸ 1832 ὁ Ἄλ. Ρίζος Ραγκαβῆς (*Ἀπομνημονεύματα*, *δ.π.*, σ. 346) ἀναφέρει ὅτι, ὅταν διορίστηκε «πρῶτος πάρεδρος ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως», φρόντισε γιὰ τὴ σύσταση ἑλληνικῶν σχολείων στὰ «κυριώτερα κέντρα τοῦ πληθυσμοῦ» ἀλλὰ ἐνῶ προτείνει τὴν ἴδρυση 26 σχολείων μόνον γιὰ τὰ 11 «εὐρέθη τὸ ἀπαιτούμενον προσωπικόν». Τὸν ἴδιο χρόνο ὁ Θ. Φαρμακίδης γράφει στὸν Κ. Ἀσώπιο (Αἰκ. Κουμαριανοῦ, *δ.π.*, σ. 167-168): «Περὶ σχολείων καὶ παιδείας δὲν ἔγινε ἀκόμη φροντίς διότι τὰ πάντα εὐρίσκονται ἄνω κάτω θέλει γενῆ ὁμοῦ καὶ περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἀντικειμένου φροντίς, καὶ φροντίς μεγίστη, καὶ ἐλπίζω μάλιστα τάχιστα».

79. Ἄπ. Δασκαλάκης, *δ.π.*, τ. Γ', σ. 1889-1891, ἔγγρ. 911.

80. Ἄπ. Δασκαλάκης, *δ.π.*, τ. Β', σ. 1141-1142, ἔγγρ. 535.

λους «κατ' οίκον» ή από κληρικούς: ο αριθμός τους δεν είναι γνωστός, αλλά δεν πρέπει να ήταν πολλοί.

Στή σύνοψη των αιτίων που καθόρισαν την ιδιαίτερη φυσιογνωμία και την ποιότητα της καθημερινής ζωής του Ναυπλίου, θα πρέπει να αναφερθούν, επίσης, ή πληθυσμική του σύσταση, το πολιτισμικό του επίπεδο, το παραγμένο πολιτικό κλίμα και το χαμηλό βιοτικό επίπεδο.

Άλεκα Μπουτζουβή-Μπανιά

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

I

Όνόματα τών Συνδρομητών του «Έλληνικού Καθρέπτη»

	Μήνας	Σώματα	Γρόσια	Παράδες
Ή Κυβέρνησις	-	20	-	-
Ό Αντιπρέσβης τής Ρωσσίας	εξ	5	300	-
Ό Γενικός Πρόξενος τής Ρωσσίας Βλασσόπουλος	»	1	60	30
Ό Πρόεδρος τής Διοικ. Έπιτ. Κουντουριώτης	δώδεκα	1	160	»
Ό Συνταγματάρχης Καλλέργης	»	1	114	»
Οί Στρατηγοί: Άλμείδας	εξ	1	61	»
» Κολιόπουλος	»	1	60	»
» Κορβές	τρεῖς	1	30	20
Οί Κύριοι Γ. Σταύρος	εξ	1	60	»
» Μ. Ίατρός	»	1	60	»
» Χ. Παπαδόπουλος	»	1	60	»
» Π. Δημητρακόπουλος	»	1	60	»
» Δ. Καμπάνης	»	1	60	»
» Γ. Άντωνόπουλος	»	1	60	»
» Κ. Ράδος	»	1	60	»
» Χρ. Γούζιας	»	1	60	»
» Ν. Ζαβιτζιάνος	»	1	60	»
» Κ. Βασιλάκης	»	1	60	»
» Μ. Ξένος	»	1	60	»
» Ρωσσόπουλος	»	1	57	»
» Κ. Μεταξάς	»	1	60	10
» Α. Ζαΐμης	»	1	60	»
» Έμμ. Βασιλιάδης	»	1	57	»
» Ίω. Στρατηγόπουλος	τρεῖς	1	30	»
Ό Άντιναύαρχος Ρώσσος Ρικόρδ	εξ	1	60	»
Ένδεκα άξιωματικοί του Ρωσικού στόλου	»	11	660	»

Ὁ Πρόξενος τῆς Ρωσσίας Παπαγιόπουλος	»	1	57	»
Ὁ Διοικητὴς Παπαλεξόπουλος	»	1	60	»
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Καφενέ τοῦ Γενναίου	»	1	60	»
Ὁ Κύριος Δ. Πολυχρονόπουλος	ἔξ	1	57	-
» Π. Στεφανίτζις	»	1	60	-
Ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀγγλικῆς φρεγάδας	τρεῖς	1	30	-
Ὁ ἀντιπρέσβις τῆς Ἀγγλίας	ἔξ	2	120	-
Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Κύριος Γρίφτ	»	1	60	-
Ὁ Πανιερότατος Σούτσος	»	1	60	-
Ὁ Κύριος Vidal εἰς Ναυαρίνον	»	1	60	-
» Λεβίδης	»	1	60	-
» Α. Γεωργαντάς, εἰς Λεβιadiάν	»	1	60	-
» χιλίαρχος Ρώσσοις Σκαλλῶν	»	1	60	-
» Πολίτικας	»	1	60	-
» Γενναῖος Κολοκοτρώνης (Καρτίνα)	»	5	300	-
» Π. Χριστόπουλος (Καλάβρυτα)	»	1	60	-
» Α. Χαραλάμπης (Βοστίτζα)	»	1	60	-
Ὁ Ἐπίσκοπος Αἰγίνης	»	1	57	-
Ὁ Στρατηγὸς Τζόκρις	»	1	57	-
Ὁ Κύριος Γεράσιμος Ζοχιός (Αἶγινα)	τρεῖς	1	30	-
» Φάραγγας	»	1	30	-
» Σ. Παχῶμος (Πέτζες)	»	1	30	-
Ὁ Στρατηγὸς Γενέκ (Ναυαρίνον)	»	1	30	-
Ὁ Κύριος Α. Ταρποχτζής	»	1	30	-
» Χηνόπουλος	ἔξ	1	58	-
Πρασάκις διὰ Habbe Πρόξενος Ρώσσοις εἰς Σύραν	»	1	60	-
» Α. Μεταζᾶς	»	1	60	-
» Μεγγέντης διὰ 5 συνδρομητὰς Σμύρνη	δώδεκα	5	1700	-
Οἱ Κύριοι Μίλτ. Παξιμάδης, Μιχ. Παξιμάδης, Ἴω. Σαγρέδος, Ἄθ. Ἀλιπράντες, Α. Λαμπρίδης, Ν. Χρυσόγελοσ, Γ. Μαυρογένης, Γ. Σακκιλίδης, Σταμ. καὶ Ἴω. [..]γκάδες ἢ Σχολή, Ἴω. Ζόη εἰς Τήνον, Μ. Δαμηράλης, Ἄ. Ἀναγνωστόπουλοσ.	τρεῖς	13	390	-
Ὁ Κύριος Δ' Ἀνδρῆ	ἔξ	1	60	
δεκατρεῖς Συνδρομηταὶ εἰς Κέρκυραν	τρεῖς	13	1390	
Τρεῖς » εἰς Ἁγίαν Μαύραν	ἔξ	3	1180	
Ὁ Κύριος Ῥάδοσ ἐκ δευτέρου	»	1	60	
» Τασσίκασ ἀπὸ τὸν 7 ἀριθμὸν	τρεῖς	1	30	
» Ἰωάννης Καλέργης	ἔξ	1	70	
» Α. Χριστόπουλοσ	τρεῖς	1	30	
» Π. Δημητρακόπουλοσ ἐκ δευτέρου	ἔξ	1	57	
» Γεώργιοσ Ἀντονόπουλοσ ἐκ δευτέρου	»	1	57	
» Ἀντόνιοσ Ἀντονόπουλοσ	»	1	57	
» Δ. Καμπάνης ἐκ δευτέρου	»	1	57	
» Χριστούλης	»	1	57	

» 'Αποστόλις Χ'' 'Ιωάννου	»	1	57	
» Στρατής Ρούπας	»	1	57	
» Γ. Σταύρος εκ δευτέρου	»	1	57	
» 'Ιω. Στρατηγόπουλος	»	1	57	
» 'Ιω. Βλασσόπουλος εκ δευτέρου	»	1	57	
» Δ. Τζαμαδός	τρείς	2	114	
» Δ. Περροῦκας	ἑξ	1	57	
» Σωτ. Α. Χαράλαμπος	»	1	57	
» Λαμπίκης Καρατζάς (Μιστρά)	»	1	70	
» 'Ιωάν. Κλάδος	τρείς	1	35	
» 'Ασημακόπουλος	»	1	30	20
» 'Ασ. Φωτίλας (Καλάβριτα)	ἑξ	1	60	
» Δ. Νικολόπουλος ( )	»	1	60	
» Βαρών 'Ρούκμαν	»	3	210	
» 'Ιωάννης Καραπάουλος από τὸν 7 ἀριθμὸν	τρείς	1	35	
» Βασιλάκης εκ δευτέρου	ἑξ	1	60	
» Κόμης Α. Μεταξάς	ἑννέα	1	95	
» Σεραγιάννης	ἑξ	1	60	
'Ο Κύριος Σεγιοῦν	τρείς	1	30	30
Προσθήκη τῆς συνδρομῆς τοῦ Π. Χριστοπούλου	0	0	5	»
'Ο Συνταγματάρχης Καλέργης	ἑξ	2	120	»
» Ρόδιος	τρείς	1	38	
'Ο Πλοίαρχος τοῦ ἀγγλικοῦ Τρίκοτου	»	1	7703	20
νέος συνδρομητῆς τῆς δευτέρας τριμηνίας	»	1	35	
'Ο Πρήκιπς Βρέδε	ἑξ	1	70	
Οἱ δύο Στρατηγοὶ Γάλλοι: ὁ εἰς τοῦ Ράλλη	τρείς	2	62	
'Ο Κύριος Α. 'Αναγνοστόπουλος	»	1	35	
'Ο Κύριος Μαυρογένης καὶ ἄλλοι ὀκτὼ τῆς				
Τήνου οἵτινες ἐπλήρωσαν τὸν Κύριον 'Ράλλην	»	9	315	
'Ο Στρατηγὸς 'Ράγκος ὁμοίως	ἑξ	1	61	
'Ο Κύριος 'Αλέξανδρ.Ἴσ 'Υγγέσης ὁμοίως	»	1	57	
'Ο Κύριος 'Ι. 'Ορλάνδος διὰ τὴν δευτέραν τριμηνίαν	τρείς	1	36	
» Γ. Ράπτης	»	1	36	
» Π. Λαζαρίς	»	1	36	
» Α. 'Ανδροῦτζος	»	1	36	
» Ν. Αἰνιᾶν	ἑξ	1	68	
» Ν. Μαυρομάτην	τρείς	1	38	

Π

Τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ἀναγνωστηρίου τοῦ Α. Παπαδόπουλου-Βρεττοῦ

Πρόγραμμα

περὶ συστάσεως ἑνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου εἰς Ναύπλιον

Ποῖος πεπαιδευμένος δὲν γνωρίζει πόσῃ ὠφέλειαν ἀπολαμβάνουν οἱ λόγοι ἐγκάτοικοι μιᾶς πόλεως ἀπὸ ἑνα Φιλολογικὸν Σπουδαστήριον; Τοιοῦτου εἴδους καταστήματα ὑπάρχουν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πρωτευούσας πόλεις τῆς φωτισμένης Εὐρώπης, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς λαμπρὰς μητροπόλεις τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, μ' ὄλον ὅτι εἰς αὐτὰς εὐρίσκονται τόσαι δημόσιαι καὶ μερικαὶ βιβλιοθήκαι. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ σύστασις ἑνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου εἰς μίαν πόλιν, ἐκτὸς ὅπου γίνεται μέσον ταχείας διαδόσεως τῶν φώτων εἰς τοὺς πολίτας, καὶ πολιτισμὸς αὐτῆς, καὶ ἔλκυει τοὺς Περιηγητὰς νὰ μείνωσι μ' εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὴν περισσότερον καιρόν.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰατροδιδάσκαλος Α. Παπαδόπουλος-Βρετός, Λευκάδιος, ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ καὶ αὐτός, ὅσον ἤμπορεῖ, ὀφέλιμος, εἰς τοὺς ὁμογενεῖς του, προβάλλει εἰς ὄλους τοὺς φιλομούσους, τοὺς κατοικοῦντας ταύτην τὴν πόλιν, τὴν σύστασιν, διὰ συνδρομῆς, ἑνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου ὑπὸ τὰς ἐφεξῆς συμφωνίας:

- A. Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς θέλει εἶναι τεσσάρων Φοινίκων τὸν κάθε μῆνα, προπληρωτέον.
- B. Τὸ Σπουδαστήριον θέλει εἶναι ἀνοικτὸ εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς Εὐδομάδος, τὸ πρωὶ ἕξ ὥρας καὶ τὸ ἑσπέρας δύο, ἤγουν ἀπὸ τῆς 8ης π.μ. ἕως τῆς 2ας μ.μ. καὶ ἀπὸ τῆς 8ης μ.μ. ἕως τῆς 10ης μ.μ.
Εἰς τὰς Κυριακὰς δὲ τὸ Σπουδαστήριον θέλει εἶναι ἀνοικτὸ μόνον τὸ πρωὶ καὶ σφαιλισμένο εἰς τὰς ἄλλας ἐπισήμεους ἑορτὰς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.
- Γ. Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ Σπουδαστήριον εἶναι ἐλευθέρη μόνον διὰ τοὺς συνδρομητὰς.
- Δ. Τὸ Σπουδαστήριον θέλει ἔχει μίαν ἀρκετὴν ποσότητα Ἑλληνικῶν, ἄπλο-ελληνικῶν, Γαλλικῶν, Ἀγγλικῶν καὶ Ἰταλικῶν βιβλίων τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς θέλει αὐξηθῆ ἡμέραν παρ' ἡμέραν διὰ τῆς ἀγορᾶς τῶν κατὰ καιρὸν νεοφανησομένων, ἐν τῇ φωτισμένῃ Εὐρώπῃ, συγγραμμάτων. Προσέτι τὸ Σπουδαστήριον θέλει ἔχει Φιλολογικὰς καὶ Πολιτικὰς Ἐφημερίδας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς θέλει εἶναι ἀνάλογος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν.
- E. Οἱ συνδρομηταὶ θέλει χαίρουσι, τὸ προνόμιον νὰ φέρωσι εἰς τὰς οἰκίας των βιβλία τοῦ Σπουδαστηρίου, ἐξαιρουμένων τῶν γεωγραφικῶν πι-

νάκων, τῶν φιλολογικῶν καὶ πολιτικῶν ἐφημερίδων. Ἐκαστος συνδρομητῆς ὅμως χρεωστεῖ ν' ἀφήσῃ, εἰς τὸν φύλακα τοῦ Σπουδαστηρίου, τὴν ἀξίαν τοῦ ζητουμένου βιβλίου ὡς ἐνέχυρον τῆς ὀφειλομένης ἐπιστροφῆς, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, διὰ νὰ ὠφελεῖται ὁ καθείς τῶν συνδρομητῶν.

ΣΤ. Ὅποιος τῶν συνδρομητῶν χάσῃ, ἢ λερῶσῃ, ἢ ζεσχίσῃ ἕναν τόμον χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ ὅλο τὸ σύγγραμμα κατὰ τὴν σημειωμένην εἰς τὸν κατάλογον τιμὴν του.

Ζ. Οἱ συνδρομηταὶ θέλει εὔρουν πάντοτε εἰς τὰς τραπέζας τοῦ Σπουδαστηρίου μελάνι ἢ κονδύλια μόνον.

Αἱ συνδρομαὶ ἕως νὰ συστηθῇ τὸ Σπουδαστήριον γίνονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος λαμβάνων ὁ συνδρομητῆς τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς διὰ τὴν ἐλευθέραν εἰσοδόν του.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 7 Μαΐου 1831